

Žijeme životy normálních lidí

Andrea Kolowrat
Krakovská Liebsteinská

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

6/2023 / ročník XXXIII / 29 Kč

12 Máme společného Boha

25 Nové místo k zastavení v Ústí nad Orlicí

20 Řády a kongregace v diecézi

28 30 let Salesiánského domova mladých

Kalendář královéhradecké diecéze

pro rok 2024 představí Charitu,
její činnost, pobočky, zařízení a aktivity

občanské svátky a církevní svátky s liturgickými barvami a čtením
adresář farností, řeholních a dalších institucí, církevních škol...
kontakty na charity a charitní zařízení v diecézi,
plánovací kalendář

Cena 79 Kč

K dostání od června na farních úřadech nebo v sídlech charitních zařízení v diecézi.

(Z obsahu

- 5 **Kolowratové / rozhovor**
Musela jsem se do Santiniho zamilovat
Andrea Kolowrat
Krakowská Liebsteinská
- 9 Rod Kolowratů od počátku do dnešních dnů
- 11 Kolowratské oratorium
- 12 **Adopce na dálku**
Máme společného Boha
pastorace
- 16 Summer dance
- 18 „Dialog – komunikace“
- 19 Letní katechetický seminář
- 20 Co jsme prožili?
- 21 **seriál**
Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (17)
- 25 **zajímavá místa diecéze**
Místo k zastavení v rušném centru města
- 29 **Papežská misijní díla**
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.
Měsíčník. Vydává:
Biskupství královéhradecké,
Velké náměstí 35,
500 01 Hradec Králové.
Adresa redakce:
Tiskové oddělení, Velké nám. 35,
500 01 Hradec Králové,
tel.: 495 063 422,
e-mail: adalbert@bihk.cz
Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.
Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,
Semtín.

Cena: 29 Kč.
Roční předplatné: 319 Kč.
Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,
č. ú. 1016004393 / 5500,
variabilní symbol 551,
specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Jáhenská služba

Na začátku prázdnin nás čekají jáhenská svěcení dvou našich bohoslovců.

Tito adepti mohou pokračovat jako kněží, ale v naší diecézi máme více trvalých jáhnů, kteří slouží ve farnostech i speciálních službách jako v nemocnici, vězení, hospici, ve škole nebo v armádě. Stojí za připomínku, že jáhen může kázat při mši svaté, může oddávat, křtít, pohřbívat i připravovat ke svátostem, vést bohoslužbu slova – může být velmi dobrou pomocí pro kněze ve farnosti, jako i na místech, kam se kněz obvykle nedostane.

Pokud se dostanete na svěcení, uslyšíte zásadní otázky určené novosvěcencům. Zkusíte se nad některými z nich zamyslet a přemýšlet, jak byste odpověděli vy.

Otázky kladené svěcenci

Chceš být zasvěcen ke službě církve? Služba není příliš oblíbeným pojmem, a přece: sám Boží Syn nepřišel na svět proto, aby se mu sloužilo, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé - viz Mt 20,28. Chceme-li ho následovat, učme se být vnímavými pro potřeby druhých. Je to škola lásky. Jistě jsme mnohokrát zakusili radost, která přijde, když pomohu druhým a nezapomeňme, že je důležité umět službu druhých také přijímat – je to škola pokory...

Chceš s pokorou a láskou pomáhat biskupovi a kněžím? Zde je služba konkretizována. Církev není jen nějaký úřad s razítky, ale velká rodina, společenství. Je snadné dívat se z nadhledu a kritizovat, náročnější je pokusit se přiložit ruku k dílu a nabídnout svou pomoc. K čemu inklinuji?

Chceš uchovávat a hlásat víru podle evangelia a tradice církve? U mnohých přetrvává představa, že hlásat evangelium je náplň práce pro zasvěcené osoby, kněze či jáhny – tedy není to nic pro řadové katolíky. Ano, podstatou duchovní služby je hlásat víru v Ježíše Krista, ale uvědomuji si, že každý z nás svým osobním životem, prací, chováním, vztahy, svědčíme o Kristu svým spolupracovníkům, sousedům, přátelům? Je to i naše spoluodpovědnost.

Chceš rozvíjet ducha modlitby a modlit se denní modlitbu církve za Boží lid a celý svět? Už dávno není breviář chápán jako privilegium kněží a řeholnic. Každý se může denně přidat například k Proglasu a posvětit čas společnou modlitbou. Je pro mne modlitba pevnou součástí každodenního života nebo jen občasnou úspěchanou tečkou na konci dne? Daří se mi doprovázet modlitbou svou rodinu, přátele, farnost, okolní svět?

Chceš vždycky žít podle příkladu Ježíše Krista, jehož tělo a krev budeš věřícím rozdávat? Je pro mne eucharistie jakousi samozřejmostí, na kterou mám nárok, protože zrovna těžce nehřeším a v Boha věřím nebo ji přijímám jako nezasloužený dar, ve kterém se mohu nejužěji setkat s tím, kdo za mne dal život, kdo mne miloval dřív, než jsem existoval, a miluje mne víc, než Ho kdy budu já schopen milovat?

Jak bychom tedy odpověděli my? Modleme se za sebe navzájem i za nové jáhny, aby sloužili církvi podle Kristovy vůle a jeho srdce.

Všem čtenářům žehná

Rychnovská rodina Kolowrat Krakovských Liebsteinských. Zleva: dcera Sophie Stephanie Andrea, manželé Andrea a Jan Egon, syn Filip Jan Mikuláš

Musela jsem se do Santiniho zamilovat

Pokud navštívíte v létě Kolowratský zámek v Rychnově nad Kněžnou, možná budete mít štěstí a na nádvoří potkáte sympatickou dámu, která bude s košíkem v ruce obcházet všechny oleandry a zbavovat je odkvetlých květů. Tou noblesní dámou nebude nikdo jiný než zámecká paní **Andrea Kolowrat Krakovská Liebsteinská**. Nebojte se ji oslovit, ráda se s vámi zastaví. Prozatím jsme se jí zeptali my.

77 Jak se z vídeňské lékařky stala zámecká paní v Rychnově nad Kněžnou?

S Janem Kolowrat Krakovským Liebsteinským, mým manželem, se znám již od roku 1976. Moji rodiče mají v Rakousku v pronájmu selské stavení v lokalitě, kde můj manžel po emigraci z Čech vyrostl. Rodina Kolowrat tam podnikala, provozovali kousek od nás rybníkářství. A my jsme k nim chodili kupovat ryby, od té doby se známe. Tehdy jsme byli oba ještě dětmi. Ale nijak jsme spolu nekamardili, jen jsme se znali. K našemu manželství pak vedla ještě dlouhá cesta. Po mých studiích plicního lékařství jsem nevydělávala jako mladá lékařka moc peněz, nemohla jsem tedy někde cestovat. Trávila jsem tak čas právě na vesnici, kam jsme s rodiči často jezdili. Tak v té době jsem s mladým Janem navázala hlubší vztah.

77 To bylo, předpokládám, ještě před politickými změnami v tehdejší Československu.

Ano. Následně v roce 1991 už Jan se svým otcem Kryštofem začali jezdit často do Rychnova nad Kněžnou, kde restituovali jejich rodinný majetek a museli se o něj začít starat. Já dál pracovala ve vídeňské nemocnici. Když se rodina Kolowrat v roce 1995 přestěhovala definitivně zpět do Rychnova nad Kněžnou,

bylo velmi náročné náš vztah udržovat na dálku. Otec mého budoucího manžela byl pak už vážně nemocný, musel mít neustálou péči, takže se vrátil do Vídně, kde se stal v nemocnici mým pacientem, než nám v roce 1999 zemřel. To byla pro mě velmi těžká situace...

77 Proč jste si zvolila lékařské povolání?

Už jako dítě jsem se tak rozhodla, nic jiného jsem neměla na mysli, nic jiného v mé mysli nepřicházelo v úvahu.

77 Vy jste se pak přivdala do rodiny Kolowrat a odstěhovala do Rychnova nad Kněžnou do zámku.

Krásnou svatbu jsme měli v roce 2002 v zámeckém kostele Nejsvětější Trojice v Rychnově nad Kněžnou.

77 Přestěhovat se z obrovské Vídně do maličkého města v Čechách asi nebylo úplně snadné. Z evropského kulturního centra na neznámou periferii v jiné zemi. Neuměla jste česky a stěhovala jste se z malého bytu do velkého zámeckého areálu.

No, bylo to těžké. Hlavně kvůli řeči. Když se nám narodily děti, nebyl na nic čas, ale ani později to nebylo lehké. Byla jsem daleko od své země, daleko od přátel

a kultury, na kterou jsem byla zvyklá. Samozřejmě mně moc chyběly rodinné kořeny a moje rodina vůbec. Naštěstí to moji rodiče vnímali a často k nám na zámek jezdili a my jsme se také snažili jezdit do Vídně. Když začaly děti chodit v Rychnově do školy, začala jsem i já v naší rodinné firmě pracovat.

77 Přestože si to vy sama nemyslíte, mluvíte česky dobře. Předpokládám, že ani začátky s češtinou nebyly snadné.

Bylo to těžké. Zkoušela jsem vzít si učitelky. Ale to nefungovalo, protože jsem potřebovala úplně jiný styl výuky. Nebylo možné mě učit jako Češku. Potřebovala jsem výuku pro cizince. A na to jsem štěstí neměla. Konkrétně třeba skloňování v českých pádech. Takže nakonec tou nejlepší školou bylo jít mezi lidi a poslouchat. Dobré pro mě bylo, když jsme přijali k našim malým dětem paní, která mně s nimi pomáhala, protože náš syn Filip odmítal mluvit česky, používal jen němčinu, kterou jsme mluvili doma. Jenže nastoupil do školky a uměl jen ano či ne. Ona tedy na děti mluvila jen česky a mluvila česky i se mnou, takže to byla pro mě velká škola.

77 V rámci rodinné firmy jste si vzala na starost zámek a celý zámecký areál, sbírky exponátů. I to pro vás jako lékařku muselo být něco zcela nového.

◀ Zámecký kostel Nejsvětější Trojice se skví v celé své kráse

◀ V zámecké expozici je uloženo i rodinné historické vojenské ošacení

Vždy jsem měla ráda kulturu, navštěvovala jsem výstavy, koncerty, vždy mě zajímala historie. Začátky byly samozřejmě náročné z mnoha důvodů. Museli jsme si stanovit koncepci. Jestli ponecháme zámek ve stavu jakéhosi muzea, kterým lidé jen v rychlosti a nezáčastněně projdou, nebo jestli ho otevřeme lidem tak, aby se u nás cítili jako na návštěvě. Proto bylo jednou z prvních věcí odstranění šňůr, které lidem vymezovaly velmi zúžený prostor v expozicích. Dnes se mohou návštěvníci pohybovat po celých sálech, kterými jsou provázeni, mohou přijít k exponátům blíž, mají možnost se i na obrazy podívat detailněji. Po těch letech je jasné, že to byla správná cesta. Když jsme se na zámek přistěhovali, byly řetězy i kolem nádvoří. Lidé na něj nemohli vstoupit, pohybovali se jen v ambitech. Dnes je jim zámek k dispozici, mohou přijít s dětmi, které si zde mohou hrát, podívat se třeba na papoušky, jít ke kašně. Nikdo je v pohybu po zámeckém areálu neomezuje.

77 Kolowratská sbírka obrazů je velmi vyhlášená. Vaše obrazy jsou velmi často zapůjčovány na různé výstavy, a to nejen v České republice.

Ano, v současné době jsou zapůjčeny některé naše obrazy do Prahy a do Vídně. Další pojedou do Německa. Neustále se snažíme další obrazy z deponitáře restaurovat, aby mohly být představeny veřejnosti. Před časem tak byly zrestaurovány a opět po mnoha letech instalovány

i velkoformátové obrazy koní. Obrazy jsou tak rozměrné, že mohou viset pouze na zámeckých chodbách.

77 Vy v současné době bydlíte na zámku v Rychnově nad Kněžnou. Ten ale historicky nikdy nebyl rodinným sídlem, byl reprezentační záležitostí rodiny. Kolowratové bydleli na zámku v nedalekých Černíkovcích.

Ano. Však také můj tchán Kryštof Kolowrat se toužil vrátit především do Černíkov. Nešlo ani o zámek jako takový, ale o to prostředí, kde prožil krásné dětství a mládí. Tamní zámek je však neobyvatelný, nyní je

◀ Interiér zámeckého kostela je impozantní

zakonzervovaný. Za komunismu v něm byl sociální ústav. Zatím stále hledáme ten správný záměr, jak s černíkovickým zámekem naložit. Děti nám dospěly, takže dnes už s námi hledají účel i ony.

77 Vdala jste se do aristokratické rodiny. Přestože bylo v roce 1918 šlechtictví zrušeno a od roku 1920 dokonce úmyslné užívání šlechtických titulů postihováno, historicky by vám nyní náležel hraběcí titul. Jak vás přijaly aristokratické kruhy?

Bez problémů, což by asi v Německu úplně tak nebylo. Dnes již všichni žijí životy normálních lidí, jen se musí zodpovědně starat o rozsáhlý majetek, aby ho mohli předat dalším generacím. Dnes je důležité, jaký jste člověk, jak pracujete, co jste dokázal.

77 Nestýská se vám po práci lékařky?

Zpočátku velmi. Ale mám již jiné poslání, jinou práci. A když vidím své bývalé kolegyně, jak jsou unavené, v jakých podmínkách v nemocnicích pracují, jak vypadají o dvacet let starší než já, tak už by se mně zpět nechtělo. Žiji už zkrátka jiný život.

77 Máte před sebou nyní nějaký úkol, co se týká zámeckého areálu?

Začnu tím, co máme nedávno za sebou. Především střechy a část fasád zámku. Kompletní opravu sala terrena a k ní přilehlé terasy na severozápadní

☞ Při prohlídce zámku uvidí návštěvníci i unikátní šachy...

☞ ... či velmi vzácný meč

straně zámku. A nyní jsme čerstvě dokončili vnější obnovu zámeckého kostela Nejsvětější Trojice, kde jsme dali novou střechu a opravili celou vnější fasádu kostela. V rámci této akce jsme opravili i staticky komplikovaně narušenou spojovací chodbu mezi zámekem a kostelem. Tou budou letos návštěvníci zámku procházet v rámci druhého prohlídkového okruhu. A co je před námi? Rádi bychom se pustili i do interiéru kostela a zrestaurovali unikátní varhany. Ale především bychom byli rádi, kdyby lidé náš zámek „objevili“, aby zjistili, že se tady pod horami žije, že náš zámek stojí za to navštívit. Poslední roky jsme se věnovali opravdu především opravám.

☞ Váš zámecký areál nese podpis stavitele Jana Blažeje Santiniho- Aichela. Znála jste ho už dříve?

Naprostě ne. V Rakousku nepracoval, je tam zcela neznámý. Do jeho architektury jsem se zamilovala až tady. Nakonec, musela jsem. U Santiniho obdivuji tu jeho symetrii, ty nápady, které měl v našem zámeckém areálu a díky nimž je náš zámecký komplex tak zajímavý. Kdo rozumí architektuře, musí se na rychnovský zámecký komplex dívat s úžasem. Připravujeme 3D model, abychom návštěvníkům mohli ještě více představit zámek, aby více chápali spojení Kolowratů a Santiniho. Lidé uvidí renesanční podobu zámeckého návrší, kterou budou moci porovnat s tou barokní s realizací všech návrhů Jana Blažeje Santiniho. Na

modelu mimo jiné uvidí dnes již neexistující piaristickou kolej, která bezprostředně navazovala na kostel Nejsvětější Trojice.

☞ Srdcovou záležitostí je pro vás ale právě zámecký kostel Nejsvětější Trojice...

Ano. Tři roky nyní trvala jeho oprava. Třikrát jsme dělali výběrové řízení, takže se vše zdrželo. Měli jsme docela velká očekávání od sond, které se provedly na vnějších omítkách kostela, jestli se neobjeví původní barvy. Ale nálezy

byly tak nejednoznačné, že jsme museli vstoupit do velmi dlouhých jednání s památkáři, protože ti trvali na tom, že vzhledem Santinimu musí být natřeny i všechny kamenné prvky. Což jsme nechtěli kvůli tomu, že kamenné prvky jsme ani při rekonstrukci zámku nemuseli zatírat. Pokud bychom nyní museli na kostele kamenné části natřít, popřeli bychom zcela záměr Santiniho na sjednocení celého komplexu. Navíc by to pravděpodobně ani občané Rychnova nepřijali. Byla by to obrovská proměna. Nakonec se nám dohoda s památkáři povedla.

☞ Nyní kostel září čistotou a noblesou.

Někteří lidé říkají, že byl kostel před opravou také pěkný. Ano, měl svůj půvab, ale když se dnes podíváte na průčelí kostela s doplněnými prvky na kříži na vrcholu kostela, má kompletní nápis a původní prvky výzdoby – paprsky, ozdoby v jetelovém kříži, je obnovena výzdoba šatu Panny Marie včetně svatozáře pod vrcholovým křížem, což jsme objevili až po postavení lešení, jsou vyčištěny kamenné římsy a doplněna okna. Nyní, když se otevřelo celé průčelí, když se vymýtily poškozené stromy v bezprostřední blízkosti stavby, člověk zůstane stát a žasne. Je to magické místo.

☞ Jste spokojená s tím, jak kostel nyní vypadá?

Spokojená je slabé slovo.

☞ Svě kouzlo měl zámecký kostel i před rekonstrukcí

Ⓛ Rychnovské Hradčany – tak se říká impozantnímu zámeckému návrší ve městě Karla Poláčka

77 Tak šťastná?

Ani to nevyjadřuje mé pocity. Nejsem schopná své pocity adekvátně tomu vyjádřit. Myslím, že není moc lidí ve městě, kterým by se proměna zámeckého kostela nelíbila. Stále tomu nemohu uvěřit, že se nám to povedlo. Lidé, kteří chodí kolem a něco se jim třeba nezdá, volají a upozorňují, jestli není nyní na kostele něco poškozeného, aby nám tam nezateklo. To je milé, že jim na kostele tak záleží.

77 Kostel je opravený, bude sloužit farnosti a široké veřejnosti?

Rádi bychom pokračovali v revitalizaci interiéru kostela. Ale k vaší otázce. Doufáme v to. Byli jsme kvůli tomu i na zasedání místní farní rady. Přednesli jsme naše přání, aby se v kostele sloužily bohoslužby celoročně, minimálně každou neděli, ve svátky a samozřejmě i na slavnost Nejsvětější Trojice. Ještě proto nainstalujeme v kostele ozvučení, takže by nemělo nic překážet tomu, aby chrám zase sloužil svému účelu, pro který byl kdysi postaven. Byly by to velká škoda, kdyby

tomu tak nemělo být. Ale kostel chceme nabídnout i pro účely konání koncertů a věřím, že se k nám vrátí i Orlický varhanní festival.

77 Co vás tedy ještě čeká za opravy uvnitř kostela?

Ⓛ Rozsáhlý rodinný porcelánový servis

Zatím se nám podařilo uvnitř vyčistit kazatelnu a boční oltáře, vyčistit podlahu, vyměnit drátěná skla v gotických oknech a zrekonstruovat sakristii, včetně původního barokního nábytku. Ale jinak je třeba zrestaurovat prostor Lorety, sošku a ozdobnou skříň pro Pražské Jezulátko, opravit varhany, zrestaurovat oratoř nad presbytářem a samozřejmě oltářní obrazy a celý hlavní oltář.

77 Chodíte se vy sama do kostela zklidnit, pomodlit se?

Vzhledem k té rozsáhlé rekonstrukci už dlouho ne, raději jsem zašla do kaple v prvním patře zámku. Navíc se v kostele strašně dlouho nesloužila mše svatá, takže tam bylo tak trochu smutno. Takže nyní po požehnání kostela kardinálem Dominikem Dukou v něm budu často návštěvnici.

Ale jinak má pro mě kostel ještě další důležitý životní rozměr, protože jsem se v něm vdávala a byly v něm křtěné naše děti.

Rod Kolowratů od počátku do dnešních dnů

O znaku a jménu Kolowrat

Renesanční vypravěč Paprocký uváděl, že předkové Kolowratů užívali pečeť s kolem. Balbín pak tvrzení o kolowratském kole podložil smyšlenou erbovní pověstí, která odvozovala vznik příjmení Kolowrat, od spojení slov „kolo“ a „vrátit“ ve smyslu otáčet, a přitom vyprávěla o mimořádném silákovi. Ten měl zachytit loukotě kola vozu nejmenovaného českého knížete, a tak zachránit jeho převrácení a odvrátit záhubu jeho malého synka, když se splášili koně. Od tohoto „vrácení kola“ mělo vzniknout rodové příjmení. Bájné erbovní znamení Kolowratů, kolo s osmi loukotěmi, bylo ovšem užíváno i dalšími rody, zatímco Kolowraté vždy užívali jen půlenou orlici.

První doložené zmínky o rodu Kolowratů

Prvním, prameny doloženým předkem všech pozdějších pánů z Kolowrat, byl Albrecht z Kolowrat (1347 – 5. července 1391). Jeho předkové se psali a pocházeli z vesnice Kolowraty u Průhonice a Uhřetěvesi. Při tvrzení v Kolowratech se připomíná ještě před r. 1205 Mladota z Kolowrat,

který měl jako erbovní znamení orlici – pozdější znak všech linií Kolowratů. Albrecht byl ve službách krále Karla IV. a v letech 1361–1363 maršálkem jeho manželky Anny Svidnické. V roce 1374 zakládá klášter v Dolním Ročově pro řád augustiniánů poustevníků. Byl třikrát ženat, s druhou manželkou Annou ze Slavětína měl čtyři syny: Albrechta ml., Mikuláše, Purkarta a Herborta, z nichž první Albrecht ml. byl praotcem linie Liebsteinské a Krakowské. Během 14. a 15. století se rod rozdělil do osmi

linií, a to na Liebsteinské, Kornhauzské, Žehrovické, Bezdrůžické, Novohradské, Maštovské, Černonické a Krakowské, z nichž poslední kvete dodnes.

Rodová pověst

Hrabě Norbert Leopold Liebsteinský nechal přestavět rodový klášter v Dolním Ročově. Od roku 1674–1675 docházelo čas od času k pozoruhodnému úkazu v ročovském klášterním kostele. Náhrobní kámen zakladatele kláštera Albrechta z Kolowrat († 1391) se bez vnější příčiny orosil. A to někdy natolik, že na něm stály krůpěje vody. Jeho „pot“ prý byl vždy předzvěstí nějaké vážné smutné události v rodě, těžké nemoci, ba i smrti některého člena rodu. Tento jev došel obecné víry a převor kláštera rozesílal listy členům kolowratského rodu pokaždé, když se kámen „opotil“. V době, kdy Jan Santini pracoval na dostavbě ročovského klášterního kostela, docházelo ke korespondenci mezi převorem a hr. Norbertem ohledně přestavby. V těchto dopisech z 5. až 7. měsíce roku 1715 připomíná převor hraběti, že se náhrobní kámen opět potil. Přesto vyjádřil naději, že to zlé znamení tentokrát nebude. Dne 11.7. však dostává zprávu, že zemřel bratr hraběte

ⓘ Současný zámecký pán je vášnivý lovec

ⓘ Kolowratská jídelna

František Vilém († 4. 6. 1715) a tím se předpověď potvrdila.

Povýšení do hraběcího stavu

V roce 1658, 20. července, byli za své zásluhy (působili v císařských diplomatických službách a zastávali významné funkce jak správní, tak zemské i církevní) všichni bratři, tedy František Karel I., Ferdinand Ludvík, Jan Vilém a Leopold Oldřich, tři bratři z Kolowrat-Liebsteinský, povýšeni do říšského hraběcího stavu a do českého hraběcího stavu potom 8. listopadu 1660. Ze všech nejdříve obdržel říšský hraběcí stav Zdeněk Liebsteinský († 1640), a to 15. 4. 1624. U Novohradských z Kolowrat povýšení do říšského hraběcího stavu došlo o něco dříve, a to 4. 10. 1653. Z Krakowských to byl praotec všech odnoží, Vilém Albrecht († 1688), který obdržel říšský hraběcí stav 25. srpna 1671 a český 14. listopadu 1674. Ze starší větve Krakowských potom český hraběcí stav obdržel Albrecht Jindřich († 1704) a to 16. října 1700.

Moderní historie rodu

Zámek, velkostatek, zámecký park a přílehlá pole, louky, pastviny, lesy a rybníky v Rychnově nad Kněžnou a Černíkovicích obhospodařovali Kolowraté do 2. světové války, za níž byla na velkostatek, tak jako na většinu statků české šlechty, uvalena německá nucená správa. Po válce přebíral od státu majetek Otmar Kolowrat. Po únoru 1948 byl veškerý majetek, ať už movitý či nemovitý, zestátněn. V r. 1992 v měsíci dubnu byl dle restitučního zákona 87/1991 Sb. vrácen zámek v Rychnově nad Kněžnou včetně sbírek (přístupný veřejnosti), zámek v Černíkovicích (bez jakéhokoliv mobiliáře, přesto však s možností prohlídky pro veřejnost po domluvě), a od srpna 1992 i pozemky, tj. lesy a zemědělská půda Kryštofu Jaroslavu Kolowratu Krakowskému, který zde hospodařil do r. 1999, a od tohoto data vlastní velkostatek jeho syn Jan Egon Kolowrat Krakowský Liebsteinský.

Zdroj: Archiv rodiny Kolowrat Krakowských- Liebsteinských)

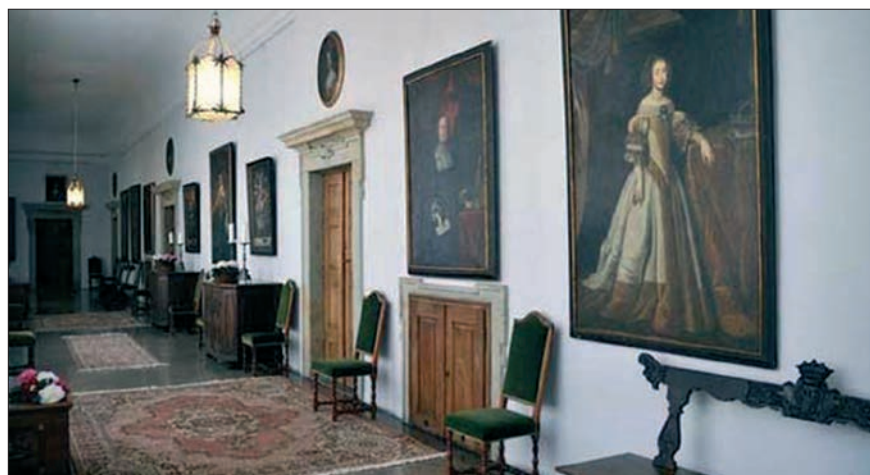

(Zámecký areál prošel během 30 let rozsáhlými opravami

Věrně a stále již od 14. století

Rychnovské panství koupil Albrecht IV. Kolowrat Liebsteinský v roce 1640. Město během třicetileté války zpustlo – obyvatelstvo pronásledované pro víru bylo vystěhováno a válečné události se na měšťt taktéž podepsaly. Syn Albrechtův – František Karel I. vynikl jako obratný diplomat a zastával významný úřad zemského hejtmána markrabství moravského. Těmto významným funkcím již nepostačoval k reprezentaci starý zámek postavený v údolí Burjanen Trčkou z Lípy a tak se majitel František Karel I. (1620–1700) rozhodl postavit nový velkolepý barokní zámek.

Místo pro nový zámek bylo zvoleno na mírném svahu pod kostelem Nejsvětější Trojice. S úpravou stavebního místa bylo započato v roce 1670, se stavbou zámku v roce 1676. Neznámý architekt severoitalské školy založil budovu na obrazci čtyřkřídlého bloku s arkádovým dvorem. Středová osa zámku vede na dokonale souměrné druhé nádvoří, na němž se nachází kašna s kolowratskou orlicí. Část objektu kolem prvního a druhého nádvoří tvoří střední jádro celého zámku, jehož další stavební přestavby – rozšiřování a výškové úpravy – prováděly další dvě generace rodu. Podle celkového pojetí i jednotlivých částí této přestavby se lze domnívat, že jejím autorem byl Jan Blažej Santini Aichel (1677–1723). Ten byl přizván do Rychnova hrabětem Norbertem Leopoldem (1655–1716) nejdříve na úpravu průčelí kostela Nejsvětější Trojice. Další práce, návrh na rozšíření zámku a výstavbu zámecké jízdárny, dokončil pro Františka Karla II. (1684–1753).

(Kolowratská sbírka obrazů patří mezi největší rodinné sbírky v zemi

Plánů máme víc, než na co nám naše životy stačí

S Evou Fuksovou, sbormistryní a dirigentkou Rychnovského chrámového sboru a orchestru o premiéře **Kolowratského oratoria**.

Co jste s vaším souborem připravili k otevření zámeckého kostela?

Řekli jsme si: Svě k svému a ke kolowratské slavnosti jsme navrhli kolowratskou hudbu. To doslovně, protože zde jde o velkou slavnostní mši od Filipa Kolowrata (1809–1878). Paní Dr. Kolowratová je milovnicí klasické hudby. A když se dozvěděla, že jeden z jejích předků velmi zajímavě skládal, volba byla jasná. Jeho Mše dosud nebyla v Rychnově provedena. Takže je to vlastně rychnovská premiéra.

Zámecký pán tedy komponoval?

Nikoliv, praprastrýc současného majitele zámku nežil přímo v Rychnově. I když udržoval po dlouhou dobu těsné kontakty s příslušníky zdejší rodové linie. Měl majetek v západních Čechách (Přimda), byl vojenským důstojníkem a také pozoruhodným hudebním skladatelem. Jeho skladby jsou dnes uloženy v Českém muzeu hudby.

Jaká je to hudba?

Překrásná. Je pozoruhodná v nejlepším slova smyslu (nejen pro to jméno). Cítíme z ní, že autor byl hluboce věřící člověk s citem pro vyjádření Slova. Hudebník nevšední invence, který se nebál experimentovat (ať již jde o harmonie či stylizaci jednotlivých částí).

Jaké je obsazení?

Mše pro smíšený sbor se sólisty a orchestrem (včetně kompletních dechů). Plně

Rychnovský chrámový sbor působí již více jak 20 let

obsazení chrámového orchestru si vyžádalo i mírné posílení pěveckého souboru o zpěváky ze spřátelených sborů. Tak jak to nakonec bylo v minulosti obvyklé – na velkou slávu si kantor domlouvali výpomocí u kolegů ze sousedství. Celkem je nás na kůru 70.

A nácvik?

To bylo práce jak na kostele. Autor interprety nikterak nešetřil. (Asi měl na Přimdě velmi dobré zpěváky i instrumentalisty.) Proto jsme také navázali spolupráci s přední odbornicí na hlasovou výchovu, PaedDr. Alenou Tichou, Ph.D. a naši zpěváci k ní chodí i na individuální konzultace. I orchestrální členové se věnovali přípravě s velkým nasazením. Odměnou jsou pro nás i naši skvělí sólisté a ti zase za námi rádi jezdí, když vidí, jak se snažíme.

Tedy spousta času, spousta sil, ale stojí to za to. Krásný život se skládá z krásných okamžiků. A nejkrásnější je, když takové okamžiky můžeme přichystat pro ostatní. Tuhle nádheru nikdo neslyšel téměř 150 let, až nyní zde v Rychnově. Zopakujeme ji ještě jednou, 25. 6. na festivalu Poláčkovo léto.

Co dalšího chystáte?

Plánů máme tolik, že nám na ně asi nestačí naše životy – je tolik krásné hudby, která čeká, až ji zahrajeme a zazpíváme. Během několika posledních let jsme nastudovali v podstatě celé známé dílo lichtenštejnského dvorního skladatele Jana Tobiáše Beckera. Tohoto barokního mistra objevila historička umění Dr. Croy a na její popud jsme je postupně provedli zde v Rychnově, v Králíkách, Hradci, Plzni, Liberci a na mnoha dalších místech. S velkorysou podporou kardinála Dominika Duky a současného královéhradeckého biskupa Mons. Jana Vokála jsme skladatele představili v lichtenštejnském Vaduzu a za měsíc se s ním chystáme do Beckerova někdejšího působiště na jižní Moravě. Na to se moc těšíme. To víte, Čechovi stačí říci Valtice a hned se vybaví představa vinohradů, košťů, velkých církevních slavností, zpívá celý kostel atd. Uvidíme, co z toho bude odpovídat skutečnosti.

Pavel J. Sršeň

Další aktuality mohou zájemci sledovat na našich webových stránkách
www.rychsbor.cz

Máme společného Boha

Svědectví ředitelky Diecézní Charity **Anny Maclové** o tom, jaké životy žijí lidé v Indii, kam směřuje finanční pomoc a modlitby prostřednictvím projektu Adopce na dálku.

77 Kdy jste se vy sama vůbec poprvé potkala s Adopcí na dálku?

S projektem Adopce na dálku jsem se seznámila někdy kolem roku 2000, kdy jsem působila jako ředitelka Oblastní charity Hradec Králové. Několik let jsme jako tým podporovali indickou dívku Vanessa. V roce 2005 navštívili naše město tři indiští biskupové – arcibiskup Bernard Moras, biskupové Peter Machado a Derek Fernandes. Zavítali i do Domova pro matky s dětmi, kde sloužili mši svatou. Byla to pro nás významná událost. Od té doby začali podporovat indické děti i pracovníci tohoto zařízení. Naši synové si hodně přáli sestřičku, což jsme jim splnit nedovedli, tak jsme přijali do rodiny Francinu a po návratu z Indie i Sharon. Takže nyní mají sestry dvě. Tu první jsem měla příležitost během své cesty potkat, přijela i s maminkou. Bylo to moc hezké setkání.

77 Jedna věc je spolupracovat na dálku, ale jak jste prožívala svoji první návštěvu Indie?

Návštěvu Indie jsem prožívala jako velký dar. Zavítat do této země byl můj sen v mládí, který jsem již dávno zavřela do šuplíku a už na něj vůbec nemyslela.

77 Potkali jsme se s lidmi, kteří díky podpoře vystudovali, mají dobrou práci a pomáhají dalším dětem ... vyrostly z nich krásné a samostatné osobnosti.

Shodou okolností jsem v současné době i s týmem projektu Adopce na dálku odpovědná za jeho průběh a efektivní využití nám svěřených darovaných prostředků, a tak bylo na místě po delší době naše partnery navštívit a seznámit se s tím, jak jim peníze našich dárců konkrétně pomáhají – popovídat si s podporovanými dětmi, jejich rodiči, učiteli, seznámit se s dalšími aktivitami, které podporujeme, projednat

pokračování spolupráce. Byla to v první řadě cesta pracovní, program od rána do večera, a přece jsem pocítovala jen minimální únavu. Každé setkání bylo srdečné a pozitivní. Celou dobu jsem si připadala skutečně šťastná, emoce mnou pěkně cloumaly.

77 Byla jste z něčeho doslova v šoku?

Přestože jsem očekávala chudobu zvláště při návštěvě slumů, ve kterých také žijí námi podporované děti, ta míra chudoby pro mě byla opravdu šokem. Hodně se zajímám o práci Matky Terezy. Představovala jsem si, že slumy, které navštěvovala, jsou pouze součástí jinak poměrně vyspělých měst, ale není tomu tak. I ve velkých městech, která jsme navštívili, je chudoba na každém kroku. Často jsem se ve svých vzpomínkách vracela do dětství, kdy jsem trávila prázdniny u své babičky, která žila v malém domku bez vody, chodili jsme pro vodu do studny. Takových domků, často i bez elektřiny, je v Indii tisíce, včetně přístřešků poslepovaných z různých plechů či kartonů, jaké si někdy

Indické děti chodí do školy ve stejnokroji

Nedávno s Diecézní charitou navštívil Indii i biskup Jan Vokál

i u nás staví lidé bez domova. Paradoxem je, že jsme v těchto místech potkávali lidi, kteří jsou vděční i za to málo, co mají. Samozřejmě, nic není černobílé, vyskytuje se zde i kriminalita, bydlení ve slumech není úplně bezpečné. Nikdo si nezaslouží žít v takových podmínkách.

77 A naopak, překvapilo vás něco tak, že byste to ráda viděla i u nás?

Vnímala jsem, že vzdělání tam připisují velký význam. I z rozhovorů s představiteli škol je zřejmé, že jejich cílem není jenom vštěpovat dětem vědomosti, ale vést je k tomu, aby z nich vyrostly samostatné, krásné osobnosti. Přemýšlela jsem o tom hodně. Měla jsem příležitost setrvat na hodině biologie a zažít způsob výuky. Velice se mi líbilo, že děti, se kterými jsem si nejdřív povídala a naučila je zdravit jako u nás – ahoj – najednou upnuly zrak na paní učitelku a po celou dobu se soustředily na její výklad dýchací soustavy. Moji přítomnost dál nevnímaly, nikdo nerušil, děti nahlas opakovaly některé informace. Prostě disciplína. A to bylo v té třídě asi šedesát dětí! Líbí se mi i to, že děti nosí školní uniformy (mimo jiné i na ty jim přispíváme). Díky nim se stírají rozdíly, zda dítě pochází z chudé nebo bohatší rodiny. Neumím si to u nás představit. Vracím se k té myšlence – drill, uniformita, samostatná osobnost... Potkali jsme se s několika vysokoškolačky a také mladými lidmi, kteří již díky podpoře projektu vystudovali, mají dobrou práci a pomáhají nyní dalším dětem. A skutečně jsem

z nich měla pocit, že z nich vyrostly krásné a samostatné osobnosti. Byli velice vděční za šanci, kterou dostali a kterou maximálně využili, mnozí nyní docházejí jako dobrovolníci do volnočasových center a pomáhají. Na uniformy si vůbec neztěžovali, spíše je naopak vítali.

77 Ve studovně svítily jen dvě lampy, neumím si sebe představit, číst v takovém šeru.

My jsme někde jinde, jsme hodně liberální, těžko bychom nyní učili ve stejném duchu. Ale moc bych si přála, abychom si více vážili těch příležitostí, kterých se nám dostává, toho, že máme všichni přístup ke vzdělávání a nesrovnatelně lepší materiálně-technické podmínky pro studium. A také abychom víc podporovali v rámci vzdělávacího procesu právě tu otázku osobnostního rozvoje a nejenom osvojení si co největšího množství informací.

77 Čeho se tam nedostává nejvíce?

To těžko posoudím. Z jistého pohledu bych řekla, že vědomí hodnoty lidského života a lidské práce. I přestože je Indie jednou z největších ekonomik světa, ve velké míře zde dominuje ruční práce, která je honorována mizerně, navíc lidé pracují ve velice špatných podmínkách, bez adekvátních pomůcek zajišťujících bezpečnost, alespoň

jak jsme mohli zahlédnout lidi pracující na stavbách, různě v dílničkách a jinde. V zemědělství je poměrně zřídka užívána technika, lidé neustále pracují způsobem obvyklým u nás v počátcích minulého století – orají s volským povozem, okopávají, ručně sklízí úrodu... Zde vidím obrovské rezervy, jak zkvalitnit pracovní podmínky a více odměnit těžkou dřinu lidí, aby mohli žít v lepších domech a mít všeho dostatek. Ale samozřejmě je to hodně složitá problematika v tak lidnaté zemi.

77 Vy, jako žena a matka, rvalo vám něco srdce?

Je to opět spojeno s tom všudypřítomnou chudobou. Těžko se lze smířit s podmínkami, ve kterých ti lidé žijí, když vidíte například ženy, které přenašejí písek v nádobách na hlavách z jednoho místa na druhé a pak z toho prachu zvednou do náruče své malé dítě, aby je pochovaly. Neumím si vůbec představit pečovat o kojence bez zdroje vody... Přesto mě fascinovalo i v této souvislosti několik věcí. Za celou dobu pobytu jsem viděla celkem dva (!) dětské kočárky. Malé děti jsou neustále v něčí náruči, často vidíte třeba i šestileté dítě, které chová kojence. Pak jsem si všimla, že uniformy dětí byly vždy téměř čisté, dokonce i u těch, které chodily bosé několik kilometrů prašnou cestou do školy. Mám radost, že podporujeme z Tříkrálové sbírky také projekty jako kurzy šití pro ženy, které právě i z důvodu výchovy dětí nemají možnost dojíždět za prací. Navštěvují tyto kurzy, učí se šít, což jim slibuje možnost jistého výdělků. Sdílejí

(Vzájemnost byla cítit všude

(Děti jsou budoucnost, proto Adopce na dálku

své životy, ať už jsou křesťanky, muslimky anebo hinduistky. Vytvářejí se mezi nimi přátelství, což je hodně důležité. Z toho, jak ženy nosí krásná barevná sári, jsem nabyla dojmu, že i nemajetné ženy jsou v barevném sári skutečně krásné.

Ženy to mají v indické společnosti hodně těžké, a to již od příchodu na svět. I když zákonem jsou mnohá úskalí ošetřena, praxe je jiná. Například je nyní zakázáno dělat těhotným ženám ultrazvuk, aby se předcházelo potratům děvčátek... Jedním z důvodů je i obrovský problém pro chudou rodinu obstarat dceři věno, aby se mohla vdát. Těžké to mají také vdovy. Tato problematika je hodně složitá, nelze ji nyní vtěsnat do pár vět.

” Ti, kterých se týká pomoc z naší diecéze, mají trochu povědomost o ČR, případně i o naší diecézi?

Samozřejmě naši partneři několikrát naši zemi navštívili a Českou republiku znají velmi dobře. Děti, kterých jsme se ptali, toho o nás obecně moc nevěděly. A tak jsme jim vždy objasnili, odkud přicházíme, jak žijí lidé u nás, mluvili jsme také o dárcích – kdo to vlastně jsou a proč se pro pomoc jim vůbec rozhodli.

” Není ta naše pomoc jen kapkou v moři? Můžeme vůbec něco ovlivnit?

Ta otázka je na místě. Někdo se může ptát, jaký to má vůbec smysl – pomáhat

jednomu z mnoha milionů navíc v zemi vzdálené tisíce kilometrů? Jsem přesvědčena, a to nejenom po seznámení se se skutečnými plody našeho projektu, že to smysl má. V podstatě, když vyjdeme z myšlenky Matky Terezy, každý jeden dobrý skutek, i ten nejmenší, vykonaný z lásky má velký smysl a přispívá k uzdravování světa, ať už je vykonán kdekoliv. Velké věci se rodí z maličkostí. Nesmírně si vážím všech dárců, kteří se zapojili do našeho projektu, a chci jim touto cestou poděkovat. Mnozí sami žijí velice skromně a dělí se ani ne z nadbytku nezištně s někým, koho neznají, bez očekávání osobního poděkování, a s důvěrou, že někomu skutečně ulehčí od tíhy životních podmínek a pomohou mu k lepšímu životu.

” Měla jste možnost poznat i jak v tak chudé zemi žijí kněží a biskupové? Jakou úroveň mají jejich životy? Je i tam vidět strádání?

Jak v Belgaum, tak v Bangalore jsme bydleli přímo na biskupství, které nám nabídlo poměrně příjemné zázemí a pohodlí, i když jsme byli dost na cestách. Moc hezky se o nás starali, ochutnali jsme spoustu indických jídel, ale postřehla jsem, že běžně se stravují skromněji. Zaujala mě návštěva kněžského semináře, areál byl poměrně hezký se zahradou, ale to vybavení... Ve studovně svítily dvě lampy, student měl úzký stoleček a židli a tam studoval. Neumím si sebe představit číst v takovém šeru. Jinak jsme potkali hodně kněží ve středním i mladším věku. Byli hodně milí, komunikativní a podle reakcí druhých oblíbení. Někteří mají k dispozici auto nebo motorku, protože cestují za svými farníky obdobně jako u nás, akorát napříč mnohem delšími vzdálenostmi. Jak bydlí, to jsme nepoznali. Potěšilo mě, když jsme se setkali s knězem Prashantem Koppalem, kterého od své návštěvy Indie podporoval kardinál Dominik Duka. Když tam před lety celebroid mši svatou, tak si vybral desetiletého ministranta a v podstatě ho „dovedl“ až do vysvěcení na kněze. A také jsme se setkali s otcem Anthonyem, který nám prozradil, že měl v našem projektu číslo jedna. Do služby potřebným jsou zapojeny i řádové sestry. Skromné, nenápadné, vždy připravené pomoci.

Indický biskup navštívil kostelík Boží lásky v Budislavi u Litomyšle

(Biskup indické diecéze Belgaum Derek Fernandes koncem dubna při mnoha setkáních v královéhradecké diecézi děkoval za velkorysou podporu díky projektu Adopce na dálku. Program financovaný českými dárci umožňuje nejchudším dětem v této části Indie přístup ke vzdělání a dává jim naději na lepší budoucnost. V sobotu 29. 4. v doprovodu diecézního biskupa Jana Vokála a ředitelky Diecézní charity Anny Maclové navštívil i kostelík Boží lásky v Budislavi nedaleko Litomyšle, vyprojektovaný v ekleziologickém duchu autorkou návrhu Janou Vohralíkovou, současnou vedoucí kanceláře prezidenta Petra Pavla, která zde přítomně provedla. Nevelký kostel spočívá na půdorysu srdce – symbolu lásky – a upomíná tak na vlastní zasněžení Boží lásky.

Anna Maclová si váží každého člověka, který koná dobro pro své bližní

77 Po letech Adopce na dálku, jaké jsou vidět plody?

Projekt v režii Diecézní katolické charity Hradec Králové běží již dvacet tři let. Za tu dobu pomohl více než sedmi tisícům dětí a jejich rodinám v diecézích Belgaum a Bangalore ve státě Kárnatoka. Kromě individuální podpory konkrétních dětí probíhají i další doprovodné programy, které podporujeme, jako jsou vzdělávací centra, kariéerní poradenství, univerzita či podpora zdraví. Z Tříkrálové sbírky byl zakoupen autobus, který sváží děti ze širokého okolí, podpořili jsme dostavbu internátu v Karadi. Vše o projektu se dozvíte na www.adopce.hk.caritas.cz. A rádi vám vaše dotazy zodpovíme a určitě vás mezi námi uvítáme. Děkuji současnému týmu Adopce na dálku a všem, kteří se na uskutečnění tohoto smysluplného projektu jakýmkoli způsobem podíleli a podílejí.

77 Čím vy sama byste mohla prospět jako člověk?

Po návratu z cesty, která pro mě byla skutečně silným zážitkem a obrovskou zkušeností, jsem hned rozvíjela ve své hlavě a pak i s týmem projektu, jak využijeme své poznání a co můžeme pro rozvoj

projektu v současné náročné době udělat. Moje angažovanost má nyní několik rovin. Z pozice ředitelky se snažím maximálně podporovat své spolupracovníky, v rámci svých možností se chci zapojovat do prezentací pro dárcy i širokou veřejnost, informovat o projektu v médiích. Vzhledem k tomu, že mým koníčkem je fotografování, nafotila jsem přes deset tisíc fotografií. Nyní připravujeme výstavu, která bude k vidění od 1. června do 1. října 2023 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové, a máme k zapůjčení i výstavy putovní, dokumentující příběhy podporovaných dětí. Kde je lze vidět, naleznete na webových stránkách projektu.

Soukromě chci i nadále pokračovat v podpoře dětí. A co jsem dosud vůbec nezmínila: součástí tohoto projektu je i modlitba. Naši indiští partneři a podporované děti i jejich příbuzní se za nás pravidelně modlí, za všechny dárcy. A věřím, že je to oboustranné. Na tom všem je krásné i to, že máme společného Boha, který je Lásky a který nás propojuje a dává nám zažívat blízkost, přestože jsou naše země geograficky tak vzdálené.

Pavel J. Sršeň

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Wilhelm Buntz

Kuřák Bible

Strhující životní příběh bývalého kriminálního, který si ve vězeňské cele balí cigarety ze stránek Bible, ale s Bohem nechce mít nic společného. Po letech se „prokouří“ až k Novému zákonu: Kristova láska je mocnější – a Wilhelm kapituluje. Postupně se z něho vylupuje nový člověk s milujícím srdcem... *Brož., 264 str., cena bude upřesněna*

Jacques Philippe

Malá cesta svaté Terezie z Lisieux

Kniha přibližuje jádro poselství mladé karmelitky, jež zemřela ve věku 24 let v roce 1897 a kterou papež Jan Pavel II. prohlásil za učitelku církve. Autor přibližuje, v čem spočívá ona „zcela nová cesta“ neboli „cesta důvěry a lásky“, již Terezie objevila, žila a později předávala druhým. *Brož., 173 str., 249 Kč*

Diecézní centrum pro mládež

Summer dance

Na DCM Hradec Králové najdeme pět členů týmu – ředitele DCM kněze Tomáše Hoffmana, který je zároveň i ředitelem DCŽM Vesmír, Kláru Petrovou, vedoucí týmu, Lucku Zadinovou, Verču Pavlišovou a Jindru Řezníčka. Kromě administrativy, kterou má na starost Verča, role v týmu rozdělené nemají – dělají všechno společně. Mezi jejich akce patří například Summer Dance, letní diecézní tančírna, která vrcholí večer letním plesem. To ale není vše. Nejen na to, jakých akcí se můžeš zúčastnit, jsem se ptala Kláry.

Rozhovor s týmem DCM

?? Jaké akce kromě SummerDance pořádáte?

Teď probíhá animátorský kurz. Pořádáme také víkendové setkání na DCŽM Vesmír pro biřmovance z celé diecéze. Potom nás čeká Výlet 22+, pro ty, kdo chtějí poznat krásy naší diecéze. Samozřejmě taky pojedeme na Světové dny mládeže do Lisabonu. Předtím byla naplánována dvě přípravná setkání – jedno v Hradci Králové (proběhlo 1. 4. 2023) a Portugalský víkend na Vesmíru (bude 16.–18.6.). A na podzim nás čeká Diecézko, tentokrát se už klasicky potkáme všichni v Hradci Králové.

?? Řekla by si, že jsou spíš pro extrovertní typy nebo si v nich něco najdou i introvertnější účastníci?

Jsou víc akční akce, jsou víc duchovní akce. Koncipujeme je tak, aby byly programově vyvážené – aktivity na poznávání, akční hry i duchovno a zamýšlení se. Takže každá z těch akcí je jak pro extroverty, tak pro introverty. A pokud účastník narazí na něco, co nemusí, nebudeme ho do něčeho netlačit. Sama to nemám ráda.

?? A jsou akce vytvářené pro nějakou konkrétní věkovou skupinu?

Jako DCM se soustředíme na věkovou kategorii mládeže, takže 14 až 26 let. Ale naše nejsilnější kategorie je zhruba 17 až 23 let, tam většinou spadají animátoři. Snažíme se pořádat akce i pro ty starší, myslím tím studenty. Spolupracujeme při jejich tvorbě se Salaší (VKH v Hradci Králové). Mladší mládež zase jede spíš na Vesmír, třeba na Teenager's víkend.

?? Měla bych teď otázku na všechny z týmu. Jak jste se k této práci dostali?

Klára: Snažili se mě zlákat, už když jsem byla v týmu na Vesmíru. Potřebovali někoho, kdo by na DCM byl na plný úvazek. Tak jsem slíbila, že ještě rok zůstanu na DCŽM a potom “postoupím” v kariéře nahoru a půjdu na diecézní centrum.

Jindra: Po delší zdravotní pauze, kdy jsem vůbec netušil, jakým směrem se můj život bude ubírat, mě oslovila Klárka, naše vedoucí DCM, s nabídkou spolupráce na zkrácený úvazek na DCM. Myslím, že ten den ze mě spadly všechny strachy a zavisitila očička. „*To by bylo panečku!*“ říkal jsem si. Nemohl jsem se vůbec dočkat, jestli to nakonec dopadne. A dopadlo! Jsem za tuto příležitost moc vděčný. S nadějí rád říkám, že Bůh má pro nás všechny plán a je lepší než ten náš. Důvěřujme Mu.

Lucka: Vždy jsem přemýšlela nad tím, jaké by bylo být „týmákem“ nebo jít na DCM. Když jsem potom nabídku pracovat na DCM opravdu dostala, tak jsem měla téměř jisto. Pouze mě napadlo, zda budu práci stíhat při škole. S Boží pomocí jde všechno, a tak můžu být součástí skvělého kolektivu v práci na DCM a současně studovat.

Verča: Mě před necelými třemi roky oslovila tehdejší vedoucí DCM Mirka. Jelikož jsem studovala v Hradci, byla práce na částečný úvazek na DCM skvělou příležitostí. Bohužel se ten následující rok rozmohl covid a tím naši práci s mládeží ztížil.

?? Kolik let může být člověk součástí týmu DCM?

Řekla bych, že na DCM se dá vydržet delší dobu (než například v týmu na DCŽM), protože máme více volného času. Není ho extrémní množství, ale můžu si více času uspořádat podle sebe. Zpočátku tu Lída pracovala dvacet let, takže se tu dá pracovat prakticky celý život. Ale je lepší, když se tu lidi jednou za čas mění. Ve zkratce ale záleží na tom, kolik času tomu chceme věnovat a na jak dlouho podepíšeme smlouvu s biskupstvím.

?? Máš nějakou oblíbenou vzpomínku?

Ráda vzpomínám na loňská „vikariátka“. Neměli jsme klasické Diecézko, ale setkání po vikariátech. S týmem DCM jsme tato setkání objížďeli. Najeli jsme asi 860 km a objeli jsme celou diecézi. Vzali jsme s sebou i maskota naší mládeže pana Evžena Holuba. Kam jsme přijeli, tam už se na ně těšili. Stala se z něho taková malá celebrita.

?? Co dělat, když bych vám chtěla pomoci? Jak bych měla postupovat a jak by to bylo časově náročné?

Určitě nejdřív napsat na e-mail dcm@bihk.cz nebo mi zavolat. Všechny kontakty najdete na <https://www.bihk.cz/biskupstvi/diecezni-centrum-pro-mladez>. Nejvíce budeme potřebovat pomoc asi před Diecézkem na podzim. Ale domluvit se můžeme na čemkoliv a určitě by to nebylo časově náročné. Kolik tomu budeš chtít věnovat času, tolik času tomu věnuješ. Všechno se dá domluvit.

Moc děkuju Klárce za její čas. A my se teď přesuneme na Vesmír. Nejedná se o prostor mimo planetu Zemi, ale o DCŽM.

Pokračování tématu na další stránce

Diecézní centrum života mládeže Vesmír

DCŽM v Královéhradecké diecézi se nachází až v Orlických horách a nese název Vesmír. Rozhovor mi poskytl jeden z „týmáků“ nebo správně pastoračních asistentů Matyáš Meisner (Mesi). Právě na něj směřovala moje otázka, jak vznikl název DCŽM.

?? Název Vesmír vznikl ještě předtím, než tu vůbec DCŽM bylo. Dřív tady byl pionýrský tábor, který se tak jmenoval. Proč?

Domníváme se, že kvůli tomu, že jsme mimo město a když je v noci jasná obloha, připadáme si, jako bychom se skoro mohli dotýkat hvězd.

?? Z koho se skládá váš vesmírný tým? Kdo má co na starost?

Náš tým se skládá ze dvou kněží a čtyř mladých. „Ředitelem Vesmíru“ je Tomáš Hoffmann, který tu slouží už 17. rokem. Dále je tu Jenda Barborka, který už začíná svůj 10. rok na Vesmíru. Jako kněží mají svoje farnosti, které spravují, ale také se zapojují do přípravy programu a celkového chodu domu – jako všichni ostatní. Druhým rokem slouží Majki Kašparová, ta má teď na starost kuchyň a květiny. Prvním rokem Verča Halounková – tu uvidíte hned, když k nám přijedete, jelikož má na starosti recepci a výzdobu. Prvním rokem je tu i Honza Klinger, který zajišťuje úklid a liturgii. A pak jsem tu já a starám se o kancelář (účetnictví, propagaci, sociální sítě, atd.) a hudbu.

?? Jak jste se do týmu dostali?

Majki: Jedna kamarádka, tou dobou týmačka na Vesmíru, občas zavítala na náš studentský byt. Jednou jsme se bavily o životě a ona se mě zeptala, jestli bych nechtěla do týmu na Vesmír. Já měla jasno, nechtěla jsem. Za pár týdnů jsem ji na Vesmír jela navštívit a před odjezdem domů mi stejnou otázku položil Tomáš (ředitel DCŽM Vesmír). Řekla jsem, že nevim, svěřili jsme to do Božích rukou, a tak jsem tady.

Mesi: Ono je to vždycky tak, že si člověk nevybere, že by chtěl jít na Vesmír, ale osloví ho ředitel centra Tomáš. Já jsem potřeboval vypnout od normálního života, přehodnotit některé věci, a k tomu se Vesmír dobře hodil.

Honza: Na Vesmír jezdím pravidelněji od roku 2018, takže už nějaký ten rok Vesmír dobře znám. Moc rád jsem sem jezdil jako účastník. Občas jsem si pomyslel, že by mě bavilo být tady týmákem. Ale okolnosti tomu dlouho nebyly nakloněné. V jednu chvíli jsem začal přemýšlet o studiu na vysoké škole, ale už jsem nestihl podat přihlášku, vznikl mi tak volný rok. A vzplála ve mně touha strávit ten rok nějak jinak, dát ho Bohu. Vidím v tom Boží vedení a jsem moc rád, že tu můžu být.

Verča: Taky jsem jezdila na Vesmír už dlouhou dobu, od podzimek, Velikonoc, animátorský kurz. Když jsem studovala třetí ročník vysoké školy, tak se objevila velká nejistota, co budu dělat dál, protože jsem v tom neměla jasno. A někdy v únoru minulého roku za mnou přišel ředitel DCŽM, jestli bych se nechtěla připojit k týmu. Měla jsem z toho velkou radost. Neváhala jsem a nabídku přijala.

?? Jaké akce pro mladé připravujete?

Během školního roku připravujeme tematické vikendy – běžkařský, snowboard, pro cetileté, teenagery. Společně prožíváme velké události – podzimní prázdniny, Silvestr, Velikonoce. O prázdninách máme tematické týdny – offline + cyklopouť, ta-neční, identity, hudební a sportovní.

?? Chystáte nějakou úplně novou akci?

Tenhle rok chystáme dvě novinky. Jednou je víkend pro birmovance, který je určený pro ty, kdo se na svátost připravují. A druhou akcí je cyklopouť, která bude probíhat ve stejnou dobu jako Offline týden. Bližší informace najdete na našem Facebooku DCŽM Vesmír nebo Instagramu dczm-vesmir.

?? Co bys poradil těm, kteří váhají, jestli na nějakou vaši akci přijít?

Neboj se! Taky jsem se bál, protože všichni ostatní už jezdili a já tu nikdy nebyl. Pak jsem se jednou odhodlal a bylo to super. Pokud si nejsi jistý, co můžeš očekávat, neváhej nám napsat na Facebook, Instagram nebo email dczm.vesmir@gmail.com.

?? Můžu přijít i když zrovna nemáte nachystanou žádnou akci? Jak by to potom vypadalo?

Ano, ale je to vždy potřeba dát dopředu vědět, abychom se podle toho zařídili. Můžeš vyplnit formulář na našich stránkách nebo napsat na Facebooku, Instagramu nebo do emailu. My pak pro vás vyhradíme čas a prostory, ale samozřejmě se můžeme i přizpůsobit vašim představám. Pokud byste chtěli pouze odpočívat, tak vás samozřejmě necháme.

?? Máš na DCŽM Vesmír nějaké oblíbené místo? Čím je výjimečné?

Nejraději mám asi kuchyň, protože jsem tam strávil minulý rok a odnesl jsem si spoustu skvělých zážitků, trapasů, zajímavých rozhovorů, náročných chvil, ale i skvělých pocitů po dobře odvedené práci.

Přeji Mesimu, i celému týmu DCŽM Vesmír mnoho sil do dalších akcí, které je čekají. A sama toto místo velmi doporučuji, už jen kvůli nádherné přírodě, která je všude kolem.

Markéta)
Převzato z časopisu IN.

(Knižní tipy

Nakladatelství Kazda

Nové sady 988/2, 602 00 Brno
objednavky@knihykazda.cz
tel. 725 518 237, www.knihykazda.cz

Dave Goulson

Návrat čmeláků

Autor kombinuje příběhy o rostoucí vášni dítěte pro přírodu s hlubokými vhledy do zásadní důležitosti čmeláků. Se zaujetím popisuje, jaký vliv měly na čmeláky historické události, co s nimi dělá proměňující se příroda, jak do jejich života zasahujeme my a jak je můžeme chránit. Jedním z nejvýraznějších momentů příběhu je vášnivé úsilí Dava Goulsona o navrácení anglického čmeláka pruhovaného, který ve Velké Británii zcela vyhynul, do jeho původní domoviny. *Váz., 288 str., 398 Kč*

Peter Wohlleben

Slyšíš, jak mluví stromy?

Co všechno můžeš objevit v lese

Mají stromy svůj vlastní jazyk? Musí děti stromů chodit do školy? Proč se lesní zvířata bojí lidí? Peter Wohlleben odpovídá na otázky, které jsou neobvyklé, originální a často velmi zábavné. *Váz., 128 str., 399 Kč*

Diecézní centrum pro rodinu

„Dialog – komunikace“

Při vyslovení pojmu „mezilidské vztahy“ nás nejspíš napadne, že k tomu neodmyslitelně patří dialog a komunikace. Právě komunikace – se všemi svými atributy – je oním klíčovým nástrojem na cestě k pochopení a porozumění ve vzájemných vztazích. Je něčím, čemu se učíme po celý život. Pojďme se na toto téma podívat blíže optikou papeže Františka.

Přednostní a nezbytný způsob, jak lásku v manželském a rodinném životě žít, projevovat a přivádět ke zralosti, je dialog. Vyžaduje ale dlouhý a náročný proces učení se. Muži a ženy, dospělí a mladiství, mají odlišné způsoby komunikace, používají rozdílný druh mluvy a řídí se jinými vzorci jednání. Způsob kladení otázek a odpovídání, používání tónu, načasování a mnohé další činitele mohou ovlivnit komunikaci. Kromě toho je vždycky potřebné rozvíjet postoje, které jsou projevem lásky a propůjčují dialogu autentičnost.

Udělat si na sebe čas, hodnotný čas, který spočívá v trpělivém a pozorném naslouchání, dokud druhý nevyjádří všechno, co potřeboval sdělit. To vyžaduje ovládat se a nezačít mluvit dřív, než je to vhodné. Místo okamžitého sdělování vlastního mínění a dávání rad je třeba se ujistit, že jsem poslouchal všechno, co měl druhý zapotřebí mi říct. K tomu patří setrvání ve vnitřním mlčení, abych mohl naslouchat bez hluku v srdci a mysli: oprostít se od všeho spěchu, odložit stranou své potřeby a neodkladné záležitosti, vytvořit prostor. Často-krát jeden z manželů nepotřebuje nějaké řešení svých problémů, ale jen chce, aby se mu naslouchalo. Musí vnímat, že je pochopena jeho bolest, zklamání, strach, hněv, naděje, sen. Jak často slyšíme tyto nářky: „Neposlouchá mě. Když už se zdá, že ano, myslí ve skutečnosti na něco jiného.“ „Mluvím a přitom cítím, že jen čeká, až už skončím.“ „Když mluvím, snaží se změnit téma

nebo mi rychle odpovídá, aby už konverzace skončila.“

Rozvíjejte schopnost dávat druhému skutečnou důležitost. To znamená přiznávat hodnotu jeho osobě, uznávat, že má právo na existenci, na to, aby myslel svým způsobem a aby byl šťastný. Nikdy se nesmí podceňovat význam toho, co druhý říká nebo na co si stěžuje, i když je nezbytné vyjádřit také svůj vlastní pohled. Základem je tu přesvědčení, že všichni mají něco, čím mohou přispět, protože mají jiné životní zkušenosti, vidí věci z jiného hlediska, uvažovali o jiných starostech a mají jiné schopnosti a intuice. Je možné uznat pravdu druhého, důležitost jeho nejhlubších starostí a pozadí toho, co říká, a to i za agresivními slovy. Proto je třeba se snažit vžít se do jeho kůže a chápat hloubku jeho srdce, rozpoznat, co ho dokáže nadchnout, a uchopit tuto vášň jako východisko k prohloubení dialogu.

Je třeba otevřenosti mysli, abychom se neuzavírali do několika utkvělých myšlenek, a pružnosti k obměňování nebo doplňování vlastních názorů. Je možné, že z mých myšlenek a z myšlenek druhého může vzniknout nová syntéza, která obohatí nás oba. Jednota, o níž je správné usilovat, není uniformnost, ale „jednota v různosti“ nebo „smířená různost“. V tomto obohacujícím stylu bratrského společenství se různí lidé setkávají, respektují se a váží si jeden druhého, a přitom si uchovávají různé odstíny a důrazy, které obohacují společné dobro. Je zapotřebí se osvobodit od povinnosti být stejní. A k tomu je třeba také určité chytrosti, abychom včas postřehli „rušivé zvuky“, které se mohou vynořit a narušovat průběh rozhovoru. Tak například můžeme rozpoznat špatné emoce, jež se mohou vynořit, a ty je třeba relativizovat, aby nezatěžovaly komunikaci předsudky. Důležitá je schopnost vyjádřit to, co člověk cítí, aniž by druhého zraňoval; používat jazyk

a způsob řeči, které mohou být druhým snadno přijaty nebo tolerovány, i když se sděluje náročný obsah; vyslovit svou kritiku, aniž si člověk vybije hněv mstivým způsobem, a vyhýbat se moralizujícímu jazyku, jehož výlučným záměrem je druhého napadat, ironizovat, obviňovat a zraňovat. Mnohé diskuze v manželském páru se vedou o zcela banálních otázkách. Někdy se jedná o maličkosti, které nejsou důležité, ale to, co popuzuje, je způsob vyjadřování nebo postoj, který člověk v dialogu zaujme.

Projevujte druhému pozornost a náklonnost. Láska překonává ty nejtěžší překážky. Když můžeme někoho milovat nebo když vnímáme, že jsme druhým milováni, dokážeme lépe pochopit, co chce vyjádřit a vysvětlit nám. Překonávejte křehkost, která nás vede ke strachu z druhého, jako by byl naším „konkurentem“. Velmi důležité je zakládat svoji jistotu na pevných rozhodnutích, přesvědčeních a hodnotách, a ne na tom,

že vyhráváme v diskuzích nebo že nám bylo dáno za pravdu.

A nakonec uznejme, že má-li být dialog přínosný, je třeba mít co říct, což vyžaduje mít vnitřní bohatství, které se živí četbou, osobním uvažováním, modlitbou a zájmem o společnost. V opačném případě se rozhovory stávají nudnými a bezobsažnými. Když oba manželé zanedbávají péči o svého ducha a nemají rozmanité vztahy s jinými lidmi, stává se rodinný život dusivým a dialog se ochuzuje...

Dnešní příspěvek bych rád zakončil slovy, která jsem nedávno připsal svým přátelům jako upomínku do knihy: „*Jestliže jsme stvořeni z lásky pro lásku, pak nejsrozumitelnější řečí člověka je láska sama.*“

Vše dobré vám za naše Centrum pro rodinu vše přeje a ze srdce žehná

jáhen Andy Loos)

Katechetické a pedagogické centrum

Letní katechetický seminář

Začátek prázdnin, léto, Jánské Lázně, spousta inspirace, vzájemných setkání a také odpočinek a relax po proběhlém školním roce. To vše se nám vybaví, když se řekne Letní katechetický seminář. A věřte tomu nebo ne, ale ten letošní se opět nezadržitelně blíží.

Konat se bude již tradičně v Jánských Lázních v penzionu Marianum a to hned na začátku prázdnin od 1. července do 4. července. Letošní program bude věnován tématu, který se podle vašich reakcí ukazuje jako velmi potřebný a žádaný a tím je příprava na první svaté přijímání.

Věříme, že i letos vytvoříme tvůrčí a inspirativní prostředí, ze kterého si odvezete nové nápady, impulsy a pohledy, které pak využijete ve své praxi. A také, že si odpočinete a načerpáte

sílu do další služby, které si velmi ceníme a děkujeme, že se jí věnujete s láskou a nezbytnou energií.

Markéta Rumpíková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Daniela Gaigg, Linda Syllaba

Výchova bez ponižování

Sevem kroků k láskyplnému vztahu rodičů a dětí

Příručka popisuje, co se děje s dítětem, které je znevažováno a negativně hodnoceno, a nabízí užitečné postupy, jak něčemu takovému předcházet. Napodobujeme výchovné vzorce svých rodičů? Dokážeme najít rovnováhu mezi zodpovědností a důvěrou? Jak s dítětem vhodně komunikovat? *Brož., 192 str., 335 Kč*

Rolf Sellin

Hojení vnitřních ran

Jak se vypořádat s duševním zraněním

Uštěpačné poznámky, chybějící slova poděkování nebo přehlížení mohou zasáhnout stejně silně jako odmítnutí či ostrá slova. Pokud bolest z tohoto zranění ignorujeme, zůstává podprahová. Teprve když ji přijmeme, můžeme uvolnit místo pro jiné, pozitivnější pocity. *Brož., 200 str., 349 Kč*

Diecézní centrum pro seniory

Co jsme prožili?

Slavnost Seslání Ducha Svatého uzavřela padesátidenní oslavu Velikonoc. Seniori v diecézi je letos měli možnost prožít provázení moudrými slovy P. Miloslava Fialy, určenými i pro dny další:

„Pravý smysl Velikonoc je, abychom byli spoluúčastní Kristova vzkříšení, a před tím jeho utrpení. Abychom si uvědomili, co to pro nás znamená, jak nás to provází celým naším životem, i když si to ne vždy uvědomujeme, a naši nevěřící bratři a sestry o tom nemají tušení. Ale my přece známe evangelium, snažíme se z Božího slova čerpat nejen nauku, ale zároveň povzbuzení, sílu, blízkost Boží lásky. To jsou ty dary. Není to jen historický odkaz evangelia a Písma vůbec, ale zároveň je to naše současnost. A ta má být provázená, podporovaná a prozářená leskem Golgoty, ale zároveň slavného vzkříšení našeho Pána. To nás má provázet. Nejen ve velikonočních dnech a hodinách, ale po celý další rok, po celý život prakticky.“

Vracejme se k této události. Kristův kříž nás chce povzbudit. Je stále na našich cestách. Můžeme ho vnímat, můžeme s ním žít, uvědomovat si, že Syn Boží se obětoval kvůli nám, kvůli našim nedokonalostem a hříchům. Matka Církev nám nabízí úžasné hodnoty: Boží slovo, svátost, eucharistii, možnost vnitřní očisty a stálého povzbuzování na naší životní pouti. Odkaz Velikonoc by neměl být jenom v hlubokém prožitku svátečních dnů, ale provázet nás i nadále. V tom je pravý smysl žitého křesťanství, napojeného na stálou Boží přítomnost, která nás chce provázet, chce být prožívána, aby naše zakoušení Těbe, Pane, Tvé lásky a Tvé úžasné oběti nás povzbuzovalo ve chvílích skleslosti a malomyslnosti. To je to světlo, které nás chce provázet i v temných hodinách, pokud na naší životní cestě nastanou. To je ten hlavní odkaz a prožitek Velikonoc. Aby nedozněl pondělím velikonočním, ale aby pokračoval dál v celém našem žití.“

Slova legendy české katolické církve Ing. Miloslava Fialy O. Praem, který se v záviděníhodné kondici dožije koncem srpna letošního roku pětadevadesát let, převážně mašličkou lidových pranostik.

O svatém Duše chod' ještě v kožiše ... Po svatém Duchu nezbavuj se kožichu. Děšť o letnicích – slunce na Boží tělo. Na Svatého ducha bláto – bude laciné mláto. Prší-li na svatého Ducha, jsou klepána žita. Na svatý Duch do vody buch! Svatý Duch přinese plný pytel much.

Motýly lidové pranostiky nezmiňují, my ovšem ano a rádi. Mezigenerační projekt „Zeptej se motýla ...“ spojuje Diecézní centrum pro seniory a Církevní základní školu v Hradci Králové. Ve čtvrtek 27. dubna se 30 žáků 1.–4. tříd vydalo do Nového Adalbertina, kde se setkali s hosty – seniory. O stém výročí založení rozhlasového vysílání u nás jim vyprávěla Eva Zálešáková, novinářka a dlouholetá redaktorka Českého rozhlasu Hradec Králové. Děti společně s ní prožily chvíle prvního vysílání Radiojournalu ze skautského stanu v pražských Kbelích, první nesmělé kroky regionálního vysílání v květnu 1945 i obrovský rozmach tehdy jediného média, jehož prostřednictvím mohli být posluchači přímými účastníky řady událostí.

Dalšími hosty milého setkání v Balbínce v Novém Adalbertinu byli manželé Bronislava a Leoš Halbrštátovi, pracovníci Papežského misijního díla. Působí ve více než 140 zemích světa a cílem je pod přímou patronací papeže zajišťovat misijní činnost katolické církve na všech kontinentech. Zaujaly informace o Papežském misijním dílu dětí, které formuje děti z celého světa k zájmu o misi a pomoc druhým, a to modlitbou i finančně. Dílo s heslem „Děti pomáhají dětem“ podporuje školy a mimoškolní asistenci nejchudším rodinám, katechetickou a komunitní pomoc v odlehlých oblastech, základní zdravotnickou péči,

přispívá k záchraně sirotek žijících na ulici, dětí trpících podvýživou atd. Manželé Halbrštátovi dětem vyprávěli také o svém dětství a cestě za vybranou profesí, odpovídali na četné otázky a všichni společně pak tvořili dárečky pro maminky ke Dni matek.

Eva Zálešáková)

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory srpen–září 2023

- **19.–26. 8. Pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt**, Marianum, Janské Lázně
- **2.–8. 9. Oblíbený poutně-poznávací a odpočinkový zájezd do Rakouska** – krásy tyrolských Alp, jezero Achensee s termály a nejmenší rakouské městečko Rattenberg (aktuálně poslední místa)
- **4.–7. 9. Pobyt pro manžele 55+**, manželské setkání seniorů, Marianum, Janské Lázně
- **14.–19. 9. Poutně-poznávací zájezd do Maďarska**, po stopách sv. Cyrila a Metoděje, sv. Martina, Balaton, Hevív, Budapešť
- **29. 9. Diecézní setkání seniorů**, Hradec Králové, hlavní akce pro seniory v Královéhradecké diecézi

Přihlášky a informace

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32
500 03 Hradec Králové
telefony: 495 063 661
737 215 328, 734 435 360,
e-mail: dcs@bihk.cz
www.dcsHK.cz, www.simeon.cz

Barokní komplex poutního kostela Nanebevzetí Panny Marie a kláštera z let 1696–1710

Bývalý klášter redemptoristů v Koclířově, dnes Národní centrum hnutí Českomoravské Fatimy

Řeholní řády a kongregace v královéhradecké diecézi (17)

Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (lat. *Congregatio Sanctissimi Redemptoris*)

Poslání redemptoristů je možné představit slovy zakladatele, sv. Alfonse de Liguori: „Poslal mě hlásat evangelium chudým“. Kongregace si klade za cíl následovat Krista, hlásat Boží slovo chudým a žít podle evangelních rad chudoby, čistoty a poslušnosti. Čtvrtým slibem se členové, kteří se věnují duchovní správě farností, pastoraci poutních míst, konání exercicií a lidových misí ve farnostech, zavazují setrvat v řádu až do smrti.

„Kongregace redemptoristů vznikla v listopadu 1732 ve Scale v Neapolském království. Založil ji právník a kněz, ale také básník, hudební skladatel, architekt a malíř – Alfons de Liguori. Pocházel z aristokratického rodu. Když zjistil, že v Neapoli je každý třetí člověk duchovní, zatímco lidé na venkově o Pánu Bohu vědí málo, vydal se nimi. Nejdřív zakládal bratrstva kněží, chodili na tzv. lidové misie, a prosté venkovany se snažili přivést ke křesťanskému životu. Z toho

vznikla *‘alfonsiánská spiritualita‘*. *Alfons se později stal biskupem a byl především významným morálním teologem. Napsal na svou dobu velmi moderní knihu o morální teologii. Mnohými byl obdivován a mnohými zavrhován, ale dělal to z lásky k lidem. Ve 40. letech 19. století byl svatořečený a v roce 1950 se stal patronem moralistů a zpovědníků. Ještě předtím, v roce 1873, učitelem církve“* (P. Stanislav Příbyl, generální sekretář ČBK, redemptorista).

” Na území tehdejšího Rakouska se řád redemptoristů rozšířil zásluhou Jana Dvořáka (pozdější jméno Klement Maria Hofbauer) z Tasovic u Znojma, a Tadeáše Hübla z Čermné na Orlickoústecku. Samostatná česká provincie vznikla v roce 1901.

První český redemptorista byl vzdělaný kněz P. Tadeáš Hübl. Narodil se 26. října 1760 v dolní části Čermné (nyní čp. 217

v Dolní Čermné) jako šesté dítě Václava Hübla, revírnicka na lichtenštejnských statcích. Do obecné školy chodil v Čermné. Na gymnaziální studia se vydal do Vídně, kde zápasil takřka o holé přežití. Když měl nouzi nejvyšší, upevnil na dveřích katedrály sv. Štěpána lístek s prosbou o nějaké zaměstnání, třeba opisování textů. Lístku si všiml o deset let starší student Jan Dvořák-Hofbauer (po otci Čech, po matce Němec), který v katedrále ministroval, a vyprosil mu u svých mecenášů finanční podporu pro další studia. Mladíci se spřátelili a stali se nerozlučnými druhy na celý život.

Ve Vídni spolu studovali filozofii. Pro liberalistický charakter přednášek na tehdejších vídeňských školách odešli 1784 do Říma, kde byli přijati do kongregace Nejsvětějšího Vykupitele u sv. Juliána. Po noviciátě složili řeholní sliby s přísahou, že v kongregaci vytrvají až do smrti. Ve Frossinone studovali bohosloví. Na kněze

byli vysvěceni 29. března 1786 v Alatri a v Římě se pak připravovali na misijní činnost.

Začátkem září téhož roku je generální představený povolal do Říma, aby s nimi pohovořil o jejich budoucnosti. Na příkaz představeného se měli odebrat koncem října 1786 do Vídně. Dříve než opustili Řím, byli přijati v soukromé audienci papežem Piem VI., který jim udělil požehnání pro jejich práci v Rakousku. Ve Vídni zůstali pouze rok, neboť situace za císaře Josefa II. nebyla pro založení kláštera příznivá. Navíc, hlavní těžiště apoštolské práce redemptoristů spočívalo v lidových misiích, které byly tehdy v monarchii zakázané. Když došla do řádového domu v Římě žádost z Polska o vyslání misionářů, byli touto službou pověřeni P. Tadeáš Hübl a P. Klement Maria Hofbauer. Do Varšavy přišli kolem Vánoc roku 1786. K užívání dostali opuštěný kostel s klášterem sv. Bennona z Míšně (patron Lužických Srbů), který dříve spravovali jezuité. Byli požádáni, aby převzali duchovní péči o německy mluvící obyvatele města, kázali také polsky a francouzsky. Otec Tadeáš byl jmenován rektorem kostela, jejich klášter nabýval na věhlasu. Hospodářská situace se zlepšila, začali se zabývat i sociální pomocí chudým. Založili školu pro zanedbanou mládež, vybuodovali sirotčinec, pro bezdomovce založili útulek s vývařovnou polévek pro chudé, učňovskou školu a gymnázium.

V roce 1795, ve zmatcích tzv. „třetího dělení Polska,“ převzali správu Varšavy protestanti. P. Hofbauer se rozhodl vyhledat vhodné prostředí pro působení kongregace. Odešel tedy do Švábska a Bavorska. P. Hübl zůstal ve Varšavě, kde nadále řídil misijní činnost kláštera. Svým milým chováním, rozsáhlými vědomostmi a hlubokou zbožností si získal vážnost a oblibu všech vrstev Varšavy. Dokázal plynně mluvit sedmi jazyky, včetně několika jazyků slovanských. Pro svou horlivost měl ale také mnoho nepřátel. Obdivuhodná byla také věrnost, se kterou podporoval svého přítele Klementa. Doprovázel ho na jeho cestách, podržel při různých nezdarech a životních krizích.

V roce 1806 přepadli P. Tadeáše Hübla nepřátelé církve, kteří ho vážně zranili. Sotva bylo neúnavnému misionáři trochu lépe, odebral se do vojenské nemocnice. S podlomeným zdravím, ale s horlivostí sobě vlastní, ošetřoval a zpovídal napoleonské vojáky, z nichž mnozí onemocněli tyfem. Nakazil se i otec Tadeáš. Zemřel v náručí svého přítele Klementa Maria Hofbauera 4. července 1807 ve věku pouhých 47 let. Pamětní deska P. Tadeáše Hübla z bílého italského mramoru byla 1. července 2007 za účasti tehdejšího královéhradeckého biskupa Dominika Duky odhalena ve farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné.

☛ Na českém území se redemptoristé, jak už řečeno, objevují v polovině

19. století. Jejich první dům byl založen v Koclířově u Svitav. Do obce přišli v roce 1848, zatím bez možnosti vlastního ubytování.

Základní kámen kláštera byl položen v roce 1852 a v roce 1855 se kněží české i německé národnosti přemísťují do nově postaveného řádového domu – hospice. Patrně prvního u nás, ve kterém bratři pomáhali potřebným a umírajícím. Archiv redemptoristů se v Koclířově, bohužel, nedochoval. Hospic byl od roku 1871 povýšen na kolej a roku 1884 v něm byl zřízen juvenát (gymnázium pro přípravu mladých adeptů na vstup do společenství). Studovala tam řada českých juvenistů, zkoušky skládali na gymnáziu v Moravské Třebové. O tři roky později (1887) byl podle plánů vídeňského stavitele Josefa Schmalzhofera přistavěn klášterní kostel sv. Alfonse (dnes též P. Marie Fatimské).

V roce 1896 se redemptoristé přestěhovali do nového kláštera v bývalém městečku Čtyřicet Lánů (nyní místní část Svitav Lány). Založen byl spolu s kostelem sv. Josefa, lidově zvaným Červený kostel. Pseudorománská stavba, zahájená v roce 1894, byla stejně jako kostel v Koclířově vystavěna podle plánů Josefa Schmalzhofera.

Vystěhovanou budovu koclířovské koleje získaly Školské sestry III. řádu sv. Františka a zřídily v ní školu pro dívky

☛ Pamětní deska P. Tadeáše Hübla ve farním kostele sv. Jiří v Dolní Čermné

☛ Roku 1852 položili redemptoristé základní kámen kláštera v Koclířově, kostel sv. Alfonse a P. Marie Fatimské byl přistavěn roku 1887

(Sv. Alfons Maria z Liguori (1696–1787))

a penzionát. Ve 30. letech minulého století klášter prodaly Školským sestřím de Notre Dame. Sestry měly při klášteře sirotčinec, chudobinec i šicí dílny. Po vystěhování německého obyvatelstva z Koclířova a po únoru 1948 byl v objektu zřízen domov pro starší řádové sestry. Od ledna 1960 převzal stát všechny ústavy, které spravovala Charita, s výjimkou těch, určených pro umístění církevních osob. Ústav v Koclířově se stal domovem pro přestárlé sestry Českobudějovické provincie Kongregace školských sester de Notre Dame.

27. září 1960 přijely první sestry ze Smolkova u Opavy společně s provinciální představenou Xaverou Šimečkovou. Sídlem Českobudějovické provincie se od toho dne stal Koclířov. Po příjezdu prvních sester v domě zůstalo dočasně ještě 6 sester františkánek, ty odjely 20. ledna 1961. Postupně přijížděly další sestry Notre Dame z ostatních domů provincie, takže koncem prosince zde bylo 72 sester důchodkyň a 16 sester zaměstnankyň. Charita si vždy určila civilního vedoucího domova. 17. srpna 1963 přijel do Koclířova českobudějovický biskup ThDr Josef Hlouch. Státní úřady mu Charitní domov v Koclířově určily jako místo trvalého pobytu. V roce 1968, na den slavnosti Nanebevstoupení Páně, dostal státní souhlas k vykonávání svého úřadu v Českých Budějovicích. Z Koclířova odjel 7. června 1968.

Po listopadu 1989 získaly Školské sestry de Notre Dame v restituci svůj domovský

klášter v Kardašově Řečici. Po dlouhém uvažování rozhodla provinciální rada v dubnu 1994 o přestěhování sester z Koclířova do kongregačního domu v Kardašově Řečici. Šlo o 42 sester, jejichž stěhování proběhlo po etapách. Poslední dvě se odstěhovaly 16. září 1994. Klášter zůstal prázdný a hledalo se pro něj další využití, hovořilo se o domově pro seniory, nebo zařízení pro výkony trestů. Nová kapitola se začala psát v roce 1995, kdy do Koclířova přišel z Třebíče P. Pavel Dokládala a poutní místo se stalo sídlem Českomoravské Fatimy.

Východně vedle kostela stojí kaple P. Marie Nazaretské. Původně se jednalo o márnici při domově řádových sester. Vybavení, které daroval arcibiskup Karel Otčenášek, pochází z kaple kněžského semináře v Hradci Králové.

” Monumentální poutní komplex na pomyslné hranici mezi Moravou a Čechami se začal stavět roku 1696. Za čtyři roky (1700) byl kostel posvěcen a na hlavním oltáři umístěn milostný obraz Panny Marie Sněžné. Hora se začala nazývat „Matky Boží“. Nazval ji tak králický rodák Tobias Jan Becker, později královéhradecký biskup.

Po dokončení kostela se začal budovat klášter. Po jeho dostavbě zde působil od roku 1710 řád servitů – služebníků Panny Marie. V roce 1846 vinou blesku kostel i s klášterem vyhořel. Za rok byl sice kostel obnoven, ale teprve před koncem 19. století byla dokončena vnitřní výzdoba. Po odchodu servitů z Hory Matky Boží u Králík v roce 1883 povolal do uvolněného kláštera královéhradecký biskup Dr. Josef Johann Hais řád redemptoristů. Řeholníci zde působili až do dubna roku 1950, kdy byl klášter zrušen a zřízen jeden z tzv. centralizačních táborů pro redemptoristy, jezuity a salesiány. Areál poutního místa byl obehnán ostnatým drátem a v širokém okolí byly umístěny tabulky s varováním, že vstup do prostoru je zakázán. K internaci sloužila i budova dnešního poutního domu. Řeholníci zde pracovali v zemědělství. Nějaký čas po likvidaci internačního tábora zde žily řeholnice. Po roce 1989 byl areál vrácen

(Sv. Klement Maria Hofbauer (1751–1820))

kongregaci redemptoristů a byla započata generální oprava objektu.

Už v roce 1988 navštívil Horu Matky Boží německý duchodce Franz Jentschke (1925–2018), rodák z Králík, který založil pro obnovu poutního místa nadaci a o jeho opravu se významně zasloužil. Revitalizaci zahájil ještě v době komunismu poté, co byl podle svých slov zázračně uzdraven na přímluvu Matky Boží z Králík. V roce 1988 se začalo s přípravou oprav kapliček křížové cesty, které stojí podél aleje z města na Horu Matky Boží. O rok později, 3. května 1989, se začalo s opravou exteriéru první kaple vzdálené od městského centra 1 km a od kláštera 200 m. První kaple byla opravena v rekordním čase devíti dnů. Když byly hotové čtyři kaple, padl v listopadu 1989 režim.

V roce 1990 se začaly opravovat interiéry kaplí. O rok později byla zrestaurována vstupní brána ve městě, která stojí na začátku křížové cesty, a všechny kaple byly pokryty novou krytinou z pozinkovaného plechu. Jednou z největších akcí organizovaných Franzem Jentschkem byla obnova poutního domu, zahájená v roce 1990. Na financování se podíleli větším dílem redemptoristé, zbývající část pak uhradili formou sbírky bývalí němečtí občané. Poutní dům, který po generální opravě začal znovu sloužit pro ubytování poutníků a turistů, požehnal 5. ledna 1994 královéhradecký biskup Karel Otčenášek.

(Knižní tipy

Karmelitánské knihkupectví

Velké nám. 36/45, 500 01 Hradec Králové, telefon: 495 063 173
e-mail: hradeck@kna.cz
web: eshop.cirkev.cz

Lukáš Senft

Žehnám veškeré Boží havěti

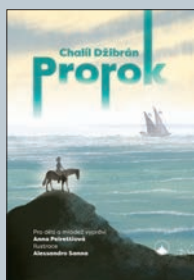
Rozhovor s Matúšem Kocianem

Rozhovor s knězem, entomologem a ilustrátorem vědeckých publikací je unikátním dialogem o člověku v přírodě, o stvoření a lidech jako tvorech myslících i bezbřeze konzumujících. Je svědectvím křesťana o tvořivé Boží moci a svobodě člověka i varováním před ubýváním přírody kolem nás a ekologickými hrozbami. *Váz., 280 str., 389 Kč*

Chalíl Džibrán

Prorok

Jedno z nejoblíbenějších děl 20. století, poprvé pro mladší čtenáře. Hlavní postava, prorok Mustafa, zde krásným a poetickým jazykem vypráví o tom neobyčejnějším a zároveň nejdůležitějším v lidském životě. Poselství moudrosti a lásky, plné citů i fantazie, je inspirací pro každého. *Brož., 64 str., 289 Kč*

(Znak redemptoristů. Kalvárie s křížem, na jehož stranách jsou zkratky jmen Ježíše a Marie. Kolem bývá heslo „Copiosaa pud Eum redemptorio“ – Hojně je u Něho vykoupení, Žalm 130,7

Od roku 2002 do roku 2013 byl klášter sídlem redemptoristů, kteří pořádali lidové misie ve farnostech, do kterých je zvali duchovní správci. V roce 2006 byli redemptoristé z Hory Matky Boží přesunuti do kláštera v obci Tasovice u Znojma, rodišti sv. Klementa Marii Hofbauera, kde našli své nové zázemí a pokračují v misijní činnosti. V Králíkách posléze fungovala „tisková misie“ vydávající literaturu s redemptoristy spojenou. Od poloviny roku 2009 byl klášter bez řeholní komunity, do dubna 2012 tam žil jeden diecézní kněz obstarávající duchovní správu a o nedělích dojížděli vypomáhat kněží redemptoristé ze Svaté Hory u Příbrami. V roce 2013 redemptoristé z kláštera na Hoře Matky Boží odešli, vzhledem k nedostatku členů řádu a množství míst, o která se v Česku starají, definitivně. V současné době je klášter i poutní místo bez přítomnosti řeholníků.

Mimochodem ... Když se poutní dům, postavený roku 1850, stal spolu s přílehlým hospodářstvím majetkem redemptoristů, poskytoval přes 80 lůžek a také dva prostory se slavníky, takže jeho kapacita byla až 500 ubytovaných poutníků. Těsně před druhou světovou válkou tam přebývali čeští vojáci a během války sloužil poutní dům jako dočasné bydliště žen a dětí z Hamburku, či jako zajatecký „tábor“ pro anglické vojáky. Komunistický

režim změnil 13. dubna 1950 v rámci Akce „K“ poutní dům i s klášterem v internačním tábor pro kněze a řeholníky, domy i pozemky byly bez souhlasu vlastníků zestátněny. Mnozí duchovní tam zůstali až do roku 1965, ačkoliv většina jich po roce 1960 odešla do civilních zaměstnání. Poté byl dům krátce využíván pro ubytovací účely státního statku, z hospodářských prostor se staly stáje a budova chátrala.

Teprve v roce 2015, kdy došlo k vyrovnání mezi státem a církvemi, získali redemptoristé zpět do svého vlastnictví, spolu s dalšími pozemky v jeho okolí, i pozemek pod poutním domem. V roce 2017 ho koupilo Biskupství královéhradecké s úmyslem upravit ho k rekreačním pobytům. Na podzim 2019 byla zahájena generální oprava poutního domu. V červenci 2020 byla pro veřejnost otevřena zrekonstruovaná restaurace sv. Josefa, 1. května 2021 vysvětil pomocný biskup královéhradecký Josef Kajnek nově zřízenou kapli sv. Josefa. Znovu otevřený poutní dům požehnal 28. června 2021 diecézní biskup královéhradecký Jan Vokál.

Od roku 2018 je celý areál na Hoře Matky Boží národní kulturní památkou České republiky.

Eva Zálešáková)

Místo k zastavení v rušném centru města

Více než sto let trvala snaha proměnit tzv. starý hřbitov v **Ústí nad Orlicí v městský park**. Sakrální prostor promodlený generacemi se nové podoby dočkal v roce 2018. Poprvé v historii se tak propojilo náměstí s děkanským kostelem a oblastí u Roškotova divadla. Součástí parku jsou i dvě unikátní kaple, jejichž historie je stejně zajímavá jako minulost města, kterou připomínají kamenné milníky zasazené do dlažby parkových cest. Pojďte s námi na návštěvu ...

Psal se rok 1893. Hřbitov u kostela Nanebevzetí Panny Marie přestal sloužit svému účelu. Hroby postupně zarůstaly a jeho původní podoba zůstala jen ve vzpomínkách. Biskupství královéhradecké dalo v roce 1908 souhlas k tomu, aby město prostor využilo pro zřízení parku. Jenže ... přišla první světová válka, po ní druhá, posléze došlo ke změně režimu a čas plynul.

” Klíčem ke změně se stala dohoda o spolupráci, kterou v roce 2011 uzavřelo vedení města s děkanstvím v Ústí nad Orlicí. Věci se daly do pohybu.

Proměna starého hřbitova v park začala archeologickým průzkumem. Některé jámy archeologové vykopali v místech budoucích nádrží na dešťovou vodu, ze kterých se park zalévá, zkoumali v místě prolomení vstupů z budoucího parku, ale také uvnitř areálu. V okolí kostela nacházeli hlavně hroby. „*Dokonce jsme zachytili pravěké osídlení z období lovců a sběračů, našli jsme dva štípané kamenné artefakty, což na Ústí nad Orlicí není špatné. Pak jsme v jedné sondě prozkoumali malou část pohřebiště z vrcholného středověku, což víme s jistotou,*“ uvedl archeolog David Vích z vysokomýtského regionálního muzea. Historikové doufali, že případně najdou i pozůstatky některého ze dvou údajných předchůdců barokního kostela

☛ Dekan Jan Nepomuk Cibulka

Nanebevzetí Panny Marie z 19. století, ale to se nepodařilo. „*Oba kostely byly dřevěné, takže jsme žádné pozůstatky nezjistili,*“ vysvětlil David Vích.

Následovalo vyčištění tzv. farní zahrady, která byla zarostlá trávou a náletovými dřevinami. Staré náhrobky byly vyzdviženy, zrestaurovány a umístěny podél hřbitovní zdi. V rámci projektu Revitalizace centra městské památkové zóny došlo postupně k opravě střechy kostela, ohradní zdi, restaurování kamenných prvků a soch kaple Panny Marie Útěšné

a hřbitovní kaple, přejmenované na Meditační kapli sv. Jana Pavla II.

„*Zprůchodněním cesty od Hernychovy vily přes náměstí kolem kostela až k Roškotovu divadlu vznikla výjimečná památková osa. Z druhé strany od divadla průchodem nahoru se navíc otevřel úplně nový pohled na útěchovou kapli, kostel a hřbitovní kapli,*“ uvedl starosta Ústí nad Orlicí Petr Hájek. „*V roce 2019 získalo město za úspěšnou revitalizaci centra města cenu Moderní obec roku 2018,*“ dodal.

Nový park se otevřel při Noci kostelů v pátek 25. května 2018. V neděli poté byl v parku zasazen strom – památná lípa Olgy Havlové. V Ústí nad Orlicí si tak připomněli 85. výročí jejího narození.

Autorem návrhu parku je architekt Tomáš Šantavý z Prahy. Hned u vstupu nad schody se nachází stolec, na kterém je uvedeno dvanáct významných výročí z více než 700 let staré historie města. Tyto milníky jsou vyryty i do kamenných prahů, vložených mezi dlažbu prolínajícího se chodníčku. Tím procházející vstupuje do horní části parku sousedící s kostelem, která se stala lapidáriem. Sochy sem byly přemístěny z částí města, kde se staly překážkou nové výstavby. Podél zdi našly své místo i opravené náhrobky z původního hřbitova.

77 Srdcem parku u kostela je Meditační kaple sv. Jana Pavla II.

Původní hřbitovní kaple byla vystavěna v roce 1787 za císaře Josefa II. Po otevření nového hřbitova Na Hýblu v roce 1893 začala chátrat. K její radikální rekonstrukci a přeměně na meditační prostor došlo v letech 2017–2018. Iničátorem byl tehdejší ústecký děkan P. Vladislav Brokeš. Venkovní úpravy spočívaly v opravě střešní krytiny, krovů a omítek, vytvoření pískovcových prvků, nového schodiště a v kompletní rekonstrukci místnosti pod kaplí.

Osobnost papeže Jana Pavla II. inspirovala řadu uměleckých počinů. V Ústí nad Orlicí jeho myšlenkám o posvátnosti lidství věnovali opravenou hřbitovní kapli. „Chceme, aby to byla kaple úcty k životu. Po Janu Pavlu II. jsme ji pojmenovali především proto, že pocházel z Polska a my v česko-polském pohraničí máme na Polsko silnou vazbu,“ řekl bývalý ústecký děkan P. Vladislav Brokeš. Právě on stojí za myšlenkou zachování pietního rázu parku v místě někdejšího hřbitova.

Ve spolupráci s akademickými malíři Petrem Štěpánem a Pavlem Šléglem, autory fresky a mozaiky, vznikla koncepce sakrálního prostoru, která připomíná odkaz papeže Jana Pavla II. „Měl by to vypovídat o srdci, které vydává lásku. Ale mělo by to být i o lásce obecně. Je to srdce

Ježíšovo, ale rádi bychom to téma zpřístupnili také lidem bez daru víry,“ říká Pavel Šlégl. „Naše snaha byla, aby ta malba prostor zvětšila. Aby dokázala „probořit“ zeď, která je vždycky nějakým hraničením. Aby měl člověk pocit, že jsou tady reality, které jsou za tou zdí. Pracovali jsme technikou klasické fresky. K výsledku jsme se blížili dlouho a po špičkách, s určitým ostychem,“ doplnil Petr Štěpán.

Rozsáhlá freska na stěnách kaple připomíná duše dětí spočívající v rukou andělů v rajske zahradě. Malba umožňuje vnímat a vidět skutečnosti, které jsou našim očím skryté. Ústředním objektem je kašna s motivem srdce Ježíše. Stalo se součástí země, ale vydává nadzemskou zář. Mozaika je poskládaná z více než 20 tisíc kousků kamene a barevného skla. Mozaikový sokl je kolem dokola osázen několika tisíci kamínků, aby obepínal všechny uvnitř. Tvoří jakousi ozvěnu bijícího srdce, které je podstatou ráje.

Ručně sekané kostičky vytvářejí barvy a struktury linií mozaikové skladby. Milující srdce uprostřed kaple zve k rozjímání o síle lásky. Modrá odkazuje na pramen života, červená na sílu oběti. Srdce plné lásky a života je utvářeno z kamínků našich skutků.

Do dlažby z trachytu je umístěno 35 prosvětlených skel, vyrobených speciálně pro tento účel. Podlaha je symbol země, po které chodíme a málokdy si uvědomíme, že je poznamenaná zlým počínáním, nenávistí a často i krní. Je ale také zušlechtována láskou, úctou a obětmi i prací často neznámých lidí. Červená sklička mohou být pro nás symbolem těch, kteří odešli, ale září v našich srdcích. I světlo má svoji hloubku a symboliku.

77 Sochy andělů z polychromovaného dřeva jsou z dílny akademického sochaře Michala Šarše. Anděl přijímání ... přijímá všechna naše přání a bolesti. Anděl odevzdání ... přenáší všechny oběti a bolesti vzhůru, aby těm dole pomohl v jejich těžkostech. Přijetí a odevzdání, dva postoje, které vedou k vyrovnání a pokoji, k nalezení rovnováhy a životního smyslu.

Mozaikový reliéf

„Ty sochy svým umístěním nahrazují klenbu, která tady není. Proto jsou dvě proti sobě, to je ta formální část. Je to kaple zasvěcená nenarozeným dětem. Proto jeden s rukama, které směřují dolů, přijímá a druhý, s rukama nahoru, odevzdává do nebe. To je symbolické naplnění obsahu té kaple. Že jsou andělé bez křídel, to jsem si „vybrečel“. Budí dojem, že se vznášejí. Jejich křídla jsou okna za nimi. Vzdušná křídla, tušená andělská křídla,“ vysvětluje Michal Šarše.

Zvon může znít jako radostné poselství, když se třeba někdo narodí. Známe ale také hlas umíráčku, kdy si člověk uvědomí, že někdo z tohoto světa odchází a přichází na onen svět. Sedm trubcových zvonů zavěšených na stěnách a laděných ve starobylé dórské stupnici (tóny G, A, B, C, D, E, F) lze rozeznít lehkým pohybem ruky. Zvuk zvonů prostupuje freskou obklopující vnitřní prostor – zahradu s anděly, v jejichž křídlech se vznášejí děti. Zahradu za zdí našeho vidění, odrážející se v hrubé omítce pozemských představ. Zvonení může být radostnou hrou, vzpomínkou, stejně jako nářkem, touhou po smíru, po zacelení rány.

Kamenné desky v chodníčku před Meditační kaplí jsou znaky města Ústí nad Orlicí, královéhradecké diecéze, papeže sv. Jana Pavla II. a znak ústeckého děkanství. Ten, jenom pro zajímavost, navrhl uznávaný heraldik a výtvarník Zdeněk Velebný z Ústí nad Orlicí, autor návrhu

Biskupství královéhradecké vás zve na

EVANGELIZAČNÍ KURZ

POJĎTE A UVIDÍTE! (JAN 1:39)

Místo: Hradec Králové - Kukleny, Králíky

5 víkendů: 23.-24.9.2023, 14.-15.10.2023, 11.-12.11.2023, 8.-10.12.2023, 19.-21.1.2024

Témata víkendů:

- Stát se učedníkem misionářem
- Žít se modlitbou a svátostmi
- Vstříc setkání s druhými
- Misionářský víkend
- Duchovní obnova (P. Vojtěch Kodet, O. Carm)

Přihlašování: do 18. 6. 2023

- Přihláška na webu www.bihk.cz/evangelizace
- Součástí přihlášky je motivační dopis.

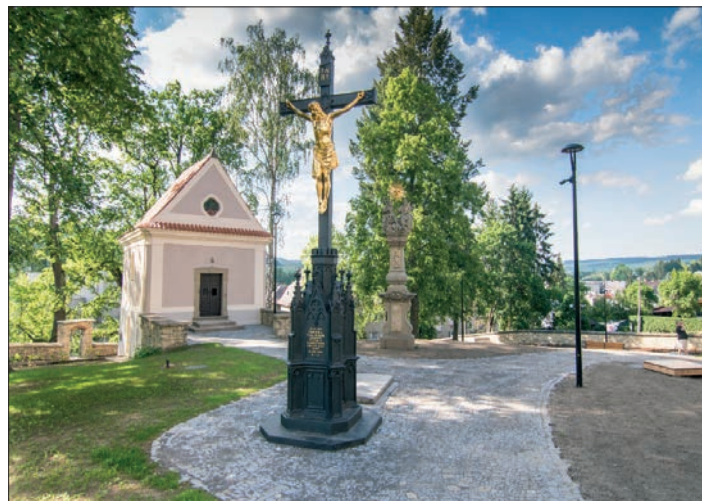
Cena: 3000 Kč

Pokud by pro vás finance měly být překážkou k účasti, je možné se individuálně domluvit přes mail evangelizace@dihk.cz.

Více informací: www.bihk.cz/evangelizace/evangelizacni_kurz

Malé lapidárium u zdi farního areálu

Původně zanedbaná část města se stala naprostým opakem

intronizačního oděvu pro Dominika Duku při jeho uvedení do úřadu pražského arcibiskupa. Znak ústecké farnosti je symbolickým vyjádřením scény z obrazu Panny Marie Oustecké, umístěného v děkanském kostele. K Panně Marii odkazuje jednak stříbrná lilie, jednak modré pole znaku. Čtyři postavy andělů jsou znázorněny čtyřmi zlatými páry křídel. Štít je převýšen černým kněžským kloboukem se dvěma střapci, hodnostním označením děkanství v heraldice.

77 Útěchová kaple na první pohled budí dojem, že je součástí děkanského kostela Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí, postaveného v letech 1770–1776, odjakživa.

Ve skutečnosti byla kaple s titulem Panny Marie, Matky útěchy, k presbytáři kostela přistavěná v roce 1870. Stavbu inicioval, a s největší pravděpodobností i financoval, děkan Jan Nepomuk Cibulka. Ve městě působil v letech 1851–1888, byl nejvýznamnější osobností v dějinách farnosti v 19. století. Jeho hrob na zaniklém hřbitově zdobí velký kříž. Při úpravách v roce 2018 byl otočený směrem ke vstupní bráně do parku, aby vytvářel jednu z dominant prostoru.

Zadní část kaple zvenku zdobí sochy vzkříšeného Krista a sv. archanděla Michaela, vítězícího nad Božím nepřítelem. Před vchod do kaple se vrátila socha Píety (Matka Boží držící v rukou mrtvé tělo Ježíše).

Hlavní oltářní obraz zachycuje Pannu Marii s Ježíšem v náručí, podávající škapulíř klečícímu sv. Augustinovi. Naproti klečí jeho matka sv. Monika. Podle legendy se dlouhá léta modlila za obrácení svého syna. Svatostánek zdobí vyřezaný kalich a hostie, kolem nichž je umístěn klas a vinná réva. Obraz Krista (prostor před ním sloužil k výstavu Nejsvětější svátosti oltářní v monstranci) jej zachycuje v okamžicích mučení – s trnovou korunou na hlavě a v rudém plášti. Vyobrazení koresponduje se svěťci – mučedníky na stěnách. Jsou jimi sv. Jan Nepomucký a sv. Kateřina Alexandrijská.

Výzdoba stropu v kapli, freska korunování Panny Marie, je vlastně pokračováním výjevu z presbytáře kostela. Tam je Panna Maria brána do nebe a korunu pro ni její Syn chystá. Kolem jsou vyobrazeni čtyři autoři kanonických evangelií se svými atributy: sv. Matouš s andělem, sv. Marek se lvem, sv. Lukáš s býkem a sv. Jan s orlem.

Poškozená freska nad vchodem zachycuje událost nanebevstoupení Páně. Jde pravděpodobně také o pokračování freskové výzdoby v lodi kostela, kde je zachycen Kristus narozený, pohřbívaný a zmrtvýchvstalý, zde vystupující na nebe.

Na výjevu je umístěn chronogram – latinský nápis, jehož červeně zvýrazněná písmena udávají v součtu letopočet postavení kaple ... *Divae consolatrici devote dicavit* – Matce útěchy s vroucností

věnuje Jan Cibulka, děkan (volně podle historika a teologa Michala Sklenáře).

77 Procházka parkem u kostela v Ústí nad Orlicí je zároveň procházkou historií města. Součástí chodníků, které jím vedou, jsou žulové prahy, v nichž jsou vytesány historické milníky dějin města.

První zmiňuje rok 1292, ze kterého se dochoval písemný záznam o trhové vsi, které král Václav II. daroval majetky ve východních Čechách klášteru cisterciáků ze Zbraslavi. Další připomíná rok 1498, kdy velká část města podlehl požáru, který zničil i četné listiny a knihy. Třetí žulový práh je vzpomínkou na pověst, tradovanou od 15. století. Vypráví o zjevení Panny Marie nad věží kostela, kam se obyvatelé města ukryli před rabující armádou. Milníky přibližují také další významné události z minulosti i současnosti města, např. zasvěcení kostela, vznik Cecilské hudební jednoty, stavbu Roškotova divadla, které navázalo na slavnou ochotnickou tradici v Ústí nad Orlicí, ale také zrod Kocianovy houslové soutěže. Její 65. ročník se uskutečnil v prvním květnovém týdnu. Na posledním žulovém prahu čteme ... Park, jenž je součástí městské památkové zóny, byl otevřen pro veřejnost 25. 5. 2018. K uskutečnění záměru došlo po 110 letech.

Eva Zálešáková)
za přispění Ludmily Moudrové
a manželů Kličkových
z Abraham klubu ŘKF Ústí nad Orlicí

(Knižní tipy

Nakladatelství Doron

Uhřetice 76, 683 33 Nesovice
Tel.: 517 367 656, doron@doron.cz
www.doron.cz

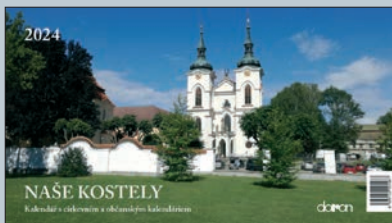
Stolní kalendáře

Malá poselství Vojtěcha Kodeta

Oblíbené stolní kalendáře známého kněze, exercitátora a řeholníka řádu karmelitánů P. Vojtěcha Kodeta jsou vhodným dárkem i praktickým pomocníkem v pracovním i soukromém životě. Kalendář je již tradičně se staven z autorových fotografií, doplněných jeho myšlenkami meditativního rázu na každý týden v roce.

Naše kostely

Pro všechny, kdo mají v oblibě sakrální architekturu, je připraven stolní kalendář s fotografií a stručnou charakteristikou vybraného kostela na každý týden v roce. S kalendářem se tak mohou uživatelé vydat na symbolickou pouť po místech, která ovlivnila duchovní dějiny naší země.

Kalendáře obsahují prostor na poznámky, občanské kalendárium, církevní kalendárium, barvy liturgických období, liturgická čtení na každý den, lunární fáze, čas východu a západu slunce, 53 fotografií, plánovací kalendář 2024, přehledové kalendáře 2024 a 2025. 30 listů, 240 × 165 mm, 79 Kč

Salesiánský domov mladých slaví třicítku

Do řady jubilantů se k jiným zařízením v diecézi, které si toto výročí připomínaly vloni, přidává letos i Salesiánský domov mladých (SDM) v **Hradci Králové-Kuklenách**. SDM v současnosti poskytuje klidné ubytování a možnost života v křesťanském prostředí téměř šedesáti středoškolačkám a vysokoškolačkám, které přicházejí studovat do Hradce Králové.

V roce 1993 byl založen jako Církevní dívčí internát (CDI) zejména pro dívky z Biskupského gymnázia. Během let se na čas stal Církevním domovem mladých (CDM) a od roku 2015 je církevní právnickou osobou, kterou zřizují sestry salesiánky (Dcery Panny Marie Pomocnice).

Takové výročí je třeba pořádně oslavit, takže se připravují rovnou oslavy dvě: v sobotu 17. června ve 14.30 bude děkovná mše svatá a následný program v sále domova určený zejména pro bývalé studentky a jejich rodiny. Druhým momentem je úterý 3. října, kdy se k oslavám sejdou zejména stávající studentky a dobrodinci. Mši svatou bude celebrotovat o. biskup Jan Vokál a poté bude možnost vzájemného setkání.

Studentky vzpomínají

Při této příležitosti jsme položily několik otázek bývalým studentkám, které tu bydlely v minulosti v době svých studií.

Na co z tvého pobytu v salesiánském domově ráda vzpomínáš?

Na intru jsem měla štěstí, že jsem si s velkou částí holek rozuměla a s některými z nich jsme v kontaktu až do současnosti. Vzniklo pár přátelství, která doufám ještě nějaký ten pátek či sobotu vydrží. Těžko se to popisuje..., člověku se vybavují spíše střípky. Přes chvíle, kdy jsme se spolu-bydlicími řešily vážné věci (např. do koho jsme hrozně zamilované), občas na nižším gymplu trápily některé vychovatelky

(ano, nemá se to dělat), sprinty přes celý intru do hovorny (tahle místnůstka asi na intru v době mobilu neexistuje), chvíle napětí, jestli přišel dopis a čeká u vrátnice, úterní mše (měla jsem vždycky problém s počítáním dob, takže chudák Maruška Vavříková musela držet rytmus za nás obě:), možnost zajít si večer do kaple (což jsem mohla dělat mnohem častěji), židovské tance, oslavy Dona Bosca (nebyvala tehdy lepší snídaně?) lenost cvičit na varhany a ojedinělá taneční modlitba s Jančou v kostele (bylo to pro mě tak nové, že to musím zmínit... moc v těch lavicích sedíme..., srazy na dřevěných schodech (nejvíc si ale pamatuju jednu neděli večer, kdy jsme se dozvěděly, že zemřela Lucka...), doučování francouzštiny a angličtiny. Bylo by toho víc - rozhovory, dohadování ohledně úklidu (od označení nejhůř uklizený pokoj po brigádu jako uklízečka), ale nechám prostor jiným a moje střípky jsou jen část mozaiky. (Marta)

77 Přinesl ti pobyt v salesiánském domově nějakou konkrétní zkušenost do tvého dalšího života?

Určitě tu pracovní – úklidy, a pak noční vychovatelku. A taky dost hluboce to, že člověk se nehodnotí skrze jeho výkon/co všechno stihne, dokáže, udělá... Ale skrze to, jaký je... Myslím, že až třeba ve druháku jsem se trochu uvolnila a přestala jsem chtít tolik věcí stíhat a dělat je co nejlépe. Že prostě někdy stačí jen být a přitom se má hodnota nijak nezmění... Což teda je práce až doteď - je to na dlouhý lokte. Ale počátek toho uvědomění byl na intru, i když jsem si to pojmenovala až mnohem později. (Pavčina)

Naučila jsem se, co je upřímnost, odvaha vyjít ze svého stereotypu nebo poznat své kvality a nebát se je využít. Samozřejmě intru mi přinesl řád do denního i týdenního programu. Naučil mě samostatnosti v rozhodování, ale s tím, že se můžete kdykoli poradit s někým zkušenějším, kdo vás přijímá se všemi chybami takové, jací jste. Mohla jsem se s klidem svěřit se starostmi, které jsem si přinášela ze své rodiny nebo ze školy. Byly jsme na intru jako jedna rodina, pokud byly všechny holky doma, bylo to fajn, ale pokud někdo třeba daný týden onemocněl, bylo

tam prázdné místo. Nejdůležitější byl však humor, radost nebo povzbuzení pokud se něco zbytečně dramatizovalo. (Anna)

77 Kdybys měla CDI/CDM někomu doporučit, co bys mu řekla?

Že mu CDI určitě doporučím, protože to je příjemný, rodinný internát, kde je o člověka zájem a jsou tam lidé, kterým může důvěřovat. (Justina)

Pokud by šlo o člověka nevěřícího, doporučila bych mu CDI/CDM jako místo, které rozhodně není anonymní ubytovnou, nehrozí zde opuštěnost, sestry jsou zvyklé komunikovat otevřeně i s nevěřícími. A pokud by se jednalo o věřící osobu, dodala bych, že je to ideální místo s duchovními možnostmi a podporou. (Marie)

Je to víc než intr, je to druhý domov. (Kristýna)

Za komunitu sester salesiánek
Jana Svobodová)

„Ruce naděje“ malých misionářů pomáhaly v době postní

V době postní se děti z Misijních klubek modlily za Ukrajinu a za země, které v té době utrpěly zemětřesením – Turecko a Sýrii. K modlitbě bylo možné přidat také postní almužnu a zapojit se do doprovodné výtvarné části, v rámci které děti obkreslily svou dlaň a následně obrázky svých rukou spojily.

(Společná modlitba růžence za mír ve světě)

Misijní klubko z Proseče se vypravilo na putování za svatým Vojtěchem v den jeho svátku 23. dubna 2023. Údolí řeky Desinky v Dolním Újezdě sice bylo částečně zaplavené vodou, avšak malým misionářům to vůbec nevadilo. Užili si přeskakování kalužin i samotný závěrečný déšť. Během cesty se děti dozvěděly o životě světce a plnily různé úkoly. Za každý splněný hádaly jedno písmenko do tajenky, kde jsme zjistili druhé jméno sv. Vojtěcha – Adalbert. Na konci cesty jsme se pomodlili modlitbu růžence za mír ve světě. A každý přiložil svoji ruku naděje.

Za Misijní klubko Marie Rejmanová)

Papežská misijní díla

Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové
tel. 604 838 882, e-mail: pmd@missio.cz
číslo účtu: 72540444/2700
Facebook: PapezskaMisijniDila

www.missio.cz

Oblastní charita Červený Kostelec zve na

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ CENTRA SV. P. PIA

Při příležitosti dokončení stavby chráněného
bydlení a zahrady v areálu sociálních
a zdravotních služeb v Červeném Kostelci.

V sobotu 17. 6. 2023 od 9:00 do 17:00
Koubovka 587, Červený Kostelec 549 41

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

Dobrovolníci pro děti i seniory

Paní Jana je jednou z aktivních dobrovolnic při pardubické Charitě. Doučuje děti, připravuje příměstské tábory, vede kurzy keramiky pro seniory. Jana spoustu času věnuje dětem klientů Sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi a Služeb pro pěstouny. Za dobu jejího „dobrovolnění“ prošlo její laskavou péčí při doučování v rodinách již sedm dětí, kterým se několik let věnovala. Jak sama říká: „Někdy k velké změně stačí málo – vlídné slovo, trpělivý přístup... Ne každý z nás může být raketovým inženýrem a těší mě, že se z každého malého úspěchu, zlepšení ve škole můžu radovat spolu s dětmi.“

Aktuálně paní Jana dochází dvakrát týdně do domácnosti starších manželů, kteří mají v pěstounské péči čtrnáctiletou vnučku Martinu. Dívka se na „kamarádku na doučování“ vždy moc těší, je ráda, že se jí někdo intenzivně věnuje. „Se zlepšením školního prospěchu je Martina také o poznání sebevědomější a mnohem víc se směje na svět kolem sebe,“ říká paní Jana. A dodává: „Za tu dobu, co se s dětmi učím, vnímám velký nárůst množství učiva, které musí děti zvládnout, a hlavně jsou na ně kladeny ve školách vysoké nároky. Proto i pro mne je velkým přínosem se s nimi vzdělávat. Jeden čas to bylo hodně náročné, chodila jsem dokonce do tří rodin k dětem různého věku a musela „přepínat“ nejen mezi úrovní učiva, ale také v přístupu k jednotlivým dětským osobnostem.“

Ani v době covidových omezení paní Jana neztratila kontakt s dětmi i když, jak sama říká: „Online doučování přes počítač prostě není ono, dětem i mně chybělo osobní setkávání a byly jsme moc rádi, že jsme se k němu po dlouhé době mohly zase vrátit. V některých věcech na dálku opravdu nepomůžete, třeba při rýsování,“ směje se paní Jana a dodává: „V nejednom případě navíc bylo nejdřív nutné dárcovskými zajistit

▣ Dobrovolnice Jana pomáhá také s příměstskými tábory pro chlapce a děvčata v pardubickém charitním středisku Služeb pro rodiny s dětmi. Z táborů si znevýhodněné děti odnáší nové poznatky a společné zážitky, které by jinak ani nepoznaly. Foto: Oblastní charita Pardubice

vyhovující počítač a připojení, aby se dálkové doučování vůbec mohlo realizovat.“

To, že ne všechny děti mají stejné možnosti jako jejich vrstevníci, dobře zná i paní Jana. „Většina dětí žije v dostatku, chodí na spoustu kroužků, za zábavou. Bohužel to neplatí ve všech rodinách a jsem moc ráda, že v charitním středisku Služeb pro rodiny se děti mohou pravidelně scházet v bezplatném Klubu dětí. Každé léto navíc za pomoci nás dobrovolníků středisko pořádá pravidelný příměstský tábor. Děti se vydávají za dobrodružstvím třeba s Malým princem, Harrym Potterem či objevují kouzlo řeckých bájí a pověstí. Dá to spoustu práce s přípravami, člověk je po týdnu hodně unavený, ale když se s dětmi po týdnu loučím, odcházím s hřejivým pocitem, že jsem jim mohla dát zážitky, ke kterým by se jinak nedostaly,“ říká Jana o své další dobrovolnické aktivitě.

Mezi to, co si děti z tábora odnášejí, patří i výrobky z tvoření v keramické dílně. Paní Jana se sama této výtvarné činnosti

věnuje již několik let a nabízí ji nejen dětem na táborech. Jednou za čtrnáct dní pod jejím laskavým vedením tvoří krásné výrobky také se seniory a klienty ambulantních odlehčovacích služeb v charitním středisku v Mikulovicích. „Aktivizace klientů je trochu jiná práce než s dětmi, přesto poznávám, že, ať jsou klienti jakoliv staří či mladí, radost z krásy, nadšení tvořit i napjaté očekávání, jak třeba miska, vázička a nebo pítka pro ptáčky na zahrádku budou po naglazování a vypálení vypadat, jsou nám všem společné,“ říká mimo jiné dobrovolná lektorka keramiky paní Jana.

Do Charity přišla Jana jako dobrovolnice před šesti lety. Díky své pozitivní a čírododné energii, kterou předává ostatním, milé povaze a ochotě pomáhat zde našla i spoustu přátel mezi zaměstnanci a dalšími dobrovolníky a je nedílnou součástí společenství Oblastní charity Pardubice. Více také na www.pardubice.charita.cz.

Přínos sociálně terapeutické dílny Slunečnice v životě našich klientů

Sociálně terapeutická dílna Slunečnice ve Dvoře Králové nad Labem je určena lidem s lehkým a středně těžkým mentálním postižením. Jak je dílna prospěšná v životě klientů služby, kterou ve městě zajišťuje Oblastní charita Dvůr Králové, Vám přiblížíme v krátkém rozhovoru s jednou z našich klientek.

P (pracovnice): „Jak jste se dozvěděla o Sociálně terapeutické dílně Slunečnice?“

K (klientka): „V jednom obchodě jsem se pravidelně potkávala s jednou pracovnící dílny. Kamarádka mi pověděla, kde tato paní pracuje. Jednou jsem jí oslovila a zajímala jsem se o činnosti dílny. Pracovnice mi vysvětlila, co se v dílně dělá. Společně jsme se domluvily na tom, že se do dílny přijdu podívat.“

P: „Co Vás zaujalo při první návštěvě dílny?“

I V dílně Slunečnice se věnují i pěstování květin a zahradničení. Paní Pavlu práce v dílně naplňuje a našla si tu i přátele. Foto: Oblastní charita Dvůr Králové

I Ukázky rukodělných výrobků z dílny Slunečnice jsou i k zakoupení v tréninkovém obchůdku a můžete si je prohlédnout i na Dni otevřených dveří ve čtvrtek 8. června. Foto: Oblastní charita Dvůr Králové

K: „Líbily se mi činnosti, které se v dílně dělají. Chtěla jsem si je také zkusit a něco nového naučit.“

P: „Co v dílně děláte?“

K: „Mám nějaký režim. Věnuji se činnostem a vyrábím výrobky. Šiji na stroji, pletu, pracuji na zahradě a v tréninkovém obchodě.“

P: „Změnilo docházení do dílny Váš život?“

K: „Docházení do dílny mě duševně naplňuje. Mám tu přátele a nejsem jen doma. Zlepšila se má sebedůvěra. Děláním činnosti, které mi dávají smysl, a výrobky, které dělají druhým radost. Když si s něčím nevím rady, pracovnice mi pomohou. Také si tu zvykám trávit čas s více lidmi. Dříve jsem byla zvyklá trávit čas se

staršími lidmi, tady se učím být v kontaktu i s mladšími.“

P: „Od té doby, co navštěvujete dílnu, zaznamenalo Vaše okolí nějakou změnu?“

K: „Zlepšila jsem se. Tolik se nemračím, jsem více veselá. Říkají to o mně všichni, co mě znají dlouho. Jsem pozitivnější. Těší mě tato reakce okolí.“

P: „Je ještě něco zajímavého, co byste k dílně chtěla říci?“

K: „Doporučila bych ostatním, aby se do dílny přišli podívat. Aby viděli, co tu vše děláme, a vyrábíme. Chci, aby i ostatní viděli, že i my dokážeme hodně věcí.“

Mgr. Marie Pražáková, DiS.)
vedoucí služby

Pozvánka na Den otevřených dveří

Pokud Vás zajímá činnost Sociálně terapeutické dílny Slunečnice, rádi Vás u nás přivítáme,

ve čtvrtek 8. 6. od 13 do 15 hodin

se v naší dílně uskuteční Den otevřených dveří, na který Vás všechny srdečně zveme. Více také na www.dk.charita.cz.

(AKTUALITY)**Indický biskup Fernandes se setkal s dárci Adopce na dálku i se školáky**

Hradec Králové: V posledním dubnovém týdnu zavítal do Hradce Králové indický biskup Derek Fernandes z oblasti Belgaum, který je jedním z partnerů projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity. Po necelých čtyřech letech se opět setkal s dárci a veřejností v Hradci Králové, ale také v Náchodě, Opočně, Kutné Hoře nebo Sebranicích u Litomyšle. Navštívil i několik škol v Královéhradeckém a Pardubickém kraji.

Besedu o Adopci na dálku a životě dětí v Indii ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové ve čtvrtek 27. dubna zpestřila zpěvem indických písní studentka Mary Angelia Alfred. Otec Derek Fernandes se setkal také s hradeckou primátorkou Pavlínou Springerovou, šéfdirigentem Filharmonie HK Kasparem Zehnderem a sestrami v poutním místě Rokole. Návštěva vyvrcholila v sobotu 29. dubna besedou a mší svatou v kostele sv. Mikuláše v Sebranicích u Litomyšle, kterou společně celebroidali indický biskup Derek Fernandes a náš diecézní biskup Jan Vokál.

„Setkání s indickými biskupy je pro nás vždy silným duchovním zážitkem i příležitostí o něco lépe porozumět tomu, jak se žije obyčejným lidem v daleké Indii. Děkujeme také za všechna milá setkání s dárci, kteří podporují znevýhodněné indické školáky,“ říká ředitelka hradecké Diecézní charity Anna Maclová, která společně s manželem také přispívá na vzdělávání dvou indických dětí.

Více také na www.adopce.hk.caritas.cz.

Vojtěch Homolka)

(O životě dětí v Indii a o projektu Adopce na dálku vyprávěl indický biskup Derek Fernandes také na besedě s žáky ZŠ v Novém Městě nad Metují – Krčíně. Foto: Adopce na dálku Diecézní charity HK

(KALENDÁŘ AKCÍ)**Kutná Hora****5. Sklenářův den**

■ **11. června od 13 do 18 hod., ulice Do polí.** Společně s kutnohorskými neziskovkami Vás zveme na den pana Sklenáře, který se uskuteční v neděli ve Sklenářově dolíku. Čeká nás odpoledne plné her a soutěží, občerstvení a opékání vuřtů a také odměny za splněné úkoly na stanovištích. Těšíme se na Vás.

Více na www.kh.charita.cz.

Chotovice**Oslavy 30. výročí**

■ **14. června od 12 hod., Chotovice.** Oblastní charita Nové Hradky u Skutče vás srdečně zve na oslavy 30 let svého působení. Po slavnostním zahájení a mši svaté vás také čeká divadelní představení (14:00), poté taneční vystoupení Junáka Proseč (14:30), kouzelnická show (15:00) a zazpívají nám pěvecké sbory RedBlack ZUŠ Dolní Újezd (16:00) a Vlastimil (16:30). Ukázky a prodej výrobků z dílen. Občerstvení zajištěno. Přijďte s námi oslavit naše kulatiny.

Více na www.novehrady.charita.cz.

Dvůr Králové nad Labem-Žireč**6. benefiční putování pro Domov sv. Josefa po svatojakubské cestě**

■ **7.–11. června** Čeká nás putování krásnou krajinou Broumovska a Východních Čech, kde se odehrával příběh Babičky a další. Pořádá spolek Ultreia.

Přihlášky a bližší info na www.pout.eu.

Rychnov nad Kněžnou**Benefiční fotbalový zápas pro charitní Zastávku**

■ **24. června od 14 hod., Stadion Spartak.**

Rychnovská Charita vás srdečně zve na fotbalové utkání mezi hráči Spartak Rychnov nad Kněžnou a týmem Kopáčky pomáhají, který sdružuje profesionální sportovce a umělce. Výkop proběhne v sobotu 24. června ve 14 hodin. Následuje turnaj žáků a také dražba podepsaných dresů nebo autogramiáda osobností. O hudbu se postará kapela The Deep Six. Oblastní charita použije výtěžek z akce na nákup auta pro sociální službu Nízkoprahové denní centrum Zastávka.

Více informací na www.rychnov.charita.cz.

Pokračování na straně 34

(AKTUALITY**Pracovní setkání projektu ERASMUS+ ve francouzském Moulins**

Třetí dubnový týden se konalo další pracovní setkání projektu Erasmus+, kterého se účastní i naše Diecézní charita. Jeho hostitelem byla společnost Vilitaïs ve francouzském Moulins. Za nás se zúčastnila ředitelka Anna Maclová a P. David Bouma, který je i pedagogem na Univerzitě Hradec Králové a Univerzitě Karlově. Hlavním tématem setkání bylo představení forem neformálního vzdělávání mladých dospělých s cílem

jejich sociální inkluze, zejména imigrantů, kteří přijíždí do Francie z různých zemí světa.

Společnost Vilitaïs působí v šesti regionech již 17 let. Reaguje na potřeby přichozích respektujíc jejich identitu. Poskytuje jim vlídné přijetí, ubytování, stravování, sociálně-právní poradenství, vzdělávací aktivity a zapojení do výuky, přípravu na pracovní trh, volnočasové aktivity. V Centru Zenais se věnují mladistvým imigrantům, kteří přicházejí do země bez doprovodu a jsou dočasně či trvale bez ochrany své rodiny. O své práci s nimi promluvila psychoterapeutka Véronique Cloitre, která se jim snaží pomoci vyrovnat se s traumaty z opuštění své země a blízkých, a také z neznámého prostředí a budoucnosti. O naléhavosti co nejvyšší inkluze migrantů do života ve vymírající Evropě mluvil generální ředitel společnosti Yannick Lucot, který je také komunálním politikem.

Inspirovající byla i návštěva Salon Joséphine, který nabízí služby lidem v nouzi s cílem posílit jejich sebevědomí a péči o sebe. A také sociálního šatníku, který vybaví tyto lidi oblečením, když se účastní pohovorů se zaměstnavateli. Pracovní návyky mohou imigranti získat v dílně Amenagerie, kde se učí renovovat darovaný nábytek, či dělat různé dekorace. Další uplatnění lze najít i v sociálních podnicích poskytujících ubytování či stravování.

V Lyonu navštívili účastníci Grand Hotel Dieu – azylový dům převážně pro matky s dětmi a osamělé ženy a zařízení pro zdravotně postižené. Téma krize bylo diskutováno také v rozhovoru s bratrem Markem v ekumenické komunitě v Taizé.

Setkání přineslo spoustu podnětů pro práci s imigranty i v rámci naší organizace, která provozuje desátým rokem Integrovační centrum pro cizince a pomáhá jim integrovat se co nejrychleji do naší společnosti. Mimo jiné v současné době pomáhá také ukrajinským uprchlíkům, kteří zde nalézají dočasné zázemí v čase války.

Více na www.hk.caritas.cz)

(KALENDÁŘ AKCÍ

Pokračování ze strany 33

Hradec Králové, Pardubice, Králiky a Žumberk**Putovní výstava příběhů z Indie**

■ červen

Hradec Králové – Městská knihovna Hradec Králové, Wonkova ulice

Pardubice – Jiráskova ulice
(plot za budovou SPŠE a VOŠ)

Hora Matky Boží u Králík – ambity poutního areálu
(do konce září)

Žumberk – kostel Všech svatých

Poznejte příběhy indických dětí zapojených do projektu Adopce na dálku hradecké Diecézní charity.

Více podrobností na www.adopce.hk.caritas.cz.

Dvůr Králové nad Labem-Žireč**Svatoanenské zahradní slavnosti**

■ 29. července od 10 hod., areál Domova sv. Josefa.
22. ročník benefiční akce na podporu nemocných roztroušenou sklerózou začne mší svatou, kterou bude celebrovat biskup Josef Kajnek a hudbou doprovodí Collegium Musicum a La Bilancetta.

V dalším programu vystoupí např. Robert Křesťan a Druhá tráva, Václav Vaňura, kapela Marien nebo Tempus a další. Těšte se na řemeslný jarmark, prezentaci středověkých řemesel a historických kol nebo soutěže pro děti.

Akci pořádá Oblastní charita Červený Kostelec za podpory Královéhradeckého kraje, města Dvůr Králové nad Labem, Jaroměř, rádia Blaník a Fler.cz.

Více na www.domovsvatehojosefa.cz.

(Jarní pracovní setkání v rámci mezinárodního projektu ERASMUS+ ve francouzském Moulins se zaměřilo na neformální vzdělávání mladých dospělých, zejména imigrantů, a jejich sociální inkluze. Foto: Diecézní charita Hradec Králové

vás zvou na

DEN DOBROVOLNICTVÍ

28. 6. 2023 | 8:30 – 16:30

Klášterní zahrady | Chrudim

- prezentace dobrovolnických center Pardubického kraje
- dobrovolnické aktivity pro děti i veřejnost
- kulatý stůl na téma dobrovolnictví
- výstava fotografií o dobrovolnictví v Pardubickém kraji
- výroba dáreků pro seniory

Program:

08:30 – 09:30 kouzelnické vystoupení

09:30 – 10:30 dobrovolní hasiči Topol

14:00 – 14:30 soubor Klíčenko z Domova sociálních služeb Slatiňany

14:30 – 15:00 soubor Kvítko

15:00 – 16:00 country kapela Bíbři

Součástí akce bude od 9 do 17 hodin sbírka trvanlivých potravin a šatstva.

www.chrudim.charita.cz | www.dobrokraj.cz

Záštitu nad akcí převzal Ing. Pavel Šotola, radní Pardubického kraje zodpovědný za sociální péči a neziskový sektor.

Akce je podpořena Ministerstvem vnitra ČR v rámci Programu podpory a fungování Regionálních dobrovolnických center v souvislosti se zvládnutím dopadů uprchlické vlny související s invazí Ruské federace na Ukrajinu.

The image shows the interior of a church with a wooden ceiling and walls. In the foreground, several nuns in white habits are reading from books. The background features a large altar area with a central mosaic of Christ on the cross, flanked by two kneeling figures. Above this is a smaller circular mosaic of the Holy Trinity. The altar is decorated with flowers and candles. The floor is tiled.

SETKÁNÍ S JEŽÍŠEM DUCHOVNÍ CVIČENÍ V KINDERALMU

Pro ženy od 18 do 38 let

13. - 23. srpna 2023

Katecheze, modlitba lectio divina,
eucharistická adorace, liturgie, společné sdílení
a účast na mnišském životě sester.

Betlémské sestry, Kinderal